

Armon Sana

ESIKOISET RY:N SEURAKUNTALEHTI 2/2025

Uskoa ja rakkautta ei pidä sekoittaa
vanhurskauttamisessa – L.L. Laestadius

Toivo "Topi" ja Paula Romppasen elämän vaiheita

Millainen pietisti Laestadius oli? – Jouko Talonen

Rippikoulun jälkeen – Venla Heinonen

Esikoiset ry on Suomen evankelisluterilaisen kirkon lestadiolainen herätysliike. Vuonna 2016 perustettu yhdistys jatkaa esikoislestadiolaisuuden vanhaa herätysliikeperinnettä kansankirkkomme yhteydessä. Se nojaa uskossa ja elämässä Raamattuun ja luterilaiseen tunnustukseen. Lähetyskäsken mukaisesti yhdistys haluaa julistaa kaikkialla parannusta ja syntien anteeksiantamusta Jeesuksen nimessä. Sanoman ydin on, että pelastus on uskossa Kristuksen sovitustyöhön. Se tuottaa rakkauden hedelmiä.

Jeesuksen nimessä ja veressä

Erityisesti lestadiolaisessa liikkeessä on tuttua, että saarnan yhteydessä todistetaan yleisesti ja kristityt todistavat yksityisesti toinen toisilleen syntien anteeksiantamisesta Jeesuksen nimessä ja veressä. Heränneet ja kiusatut ihmiset ovat kokeneet tämän olevan täydellinen sinetti syntien upottamiseksi armon ja laupeuden mereen. Uskovat sydämet ovat näiden sanojen kautta täyttyneet ilolla ja riemulla.

Jeesus on jättänyt anteeksiantamisen vallan omille opetuslapsilleen, eli kaikille kristityille. Hän sanoi: *"Ottakaa Pyhä Henki. Joiden synnit te anteeksi annatte, niille ne ovat anteeksi annetut; joiden synnit te pidätätte, niille ne ovat pidätetyt"* (Joh. 20:22). Kun Jeesus vapautti halvaantuneen nuorukaisen synneistään, hän sanoi: *"Poikani, ole turvallisella mielellä; sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi"*. (Matt. 9:2)

Luther opettaa kristittyjen oikeudesta antaa katuvalle Jumalan puolesta syntejä anteeksi saarnassaan 19. kolminaisuuden päivän jälkeisenä sunnuntaina: "Tämä valta on kaikilla ihmisillä, jotka ovat kristittyjä ja jotka ovat kastetut. Tällä he näet ylistävät Kristusta. Heidän suussansa on sana "syntien anteeksiantamus": he voivat sanoa ja sanokootkin, milloin tahtovat ja niin usein kuin tarve vaatii: »Katso, ihminen, Jumala tarjoaa sinulle armonsa: 'Ole turvallisella mielellä, sinun syntisi ovat sinulle anteeksiannetut! Tämä ääni ei saa kristittyjen keskuudessa vaieta ennen kuin tuomiopäivänä. Tähän rohkeasti luottakaamme."

Laestadius puolestaan vakuuttaa: "Jolla on elävä usko, hän voi elää ja kuolla siihen turvautuen, että Ihmisen Pojalla on valta antaa synnit anteeksi, ei ainoastaan saarnaviran vaan jokaisen armoitetun ihmisen kautta. Tämä on järkähtämätön totuus".

Syntien anteeksi todistamisen sanoissa "Jeesuksen nimessä ja veressä" kiteytyy suurelta osin lestadiolaisen kristillisyyden identiteetti. Nämä armahduksen sanat ovat tuoneet turvaa perheisiin, seurakuntiin ja kaikkien uskovien yhteyteen. Luther sanoo: "Kuinka arka ja kurja olisikaan köyhä, murheellinen omatunto, ellei maailmassa olisi ainoatakaan ihmistä syntejä anteeksiantamassa!"

Laestadius ja Raattamaa olivat ensimmäisiä, jotka täällä Pohjolassa näillä sanoilla ovat vapauttaneet autuutta kaipaavia ihmisiä syntikuormista ja johdattaneet heitä elävään uskoon Jeesuksessa Kristuksessa. Nämä sanat ovat myös kaikuneet seurahuoneissa ja kodeissa jo 180 vuotta ehkä miljoonille lohdutusta kaipaaville elämäntien matkamiehille. Raattamaa vielä rohkaisee, että "olkaa nopeat päästämään ja hitaat sitomaan".

Säilyköön syntien anteeksiantamisen armosta todistaminen meidän jokaisen matkasauvana sillattoman virran rannalle saakka! ■

Eero Nieminen

Armon Sana

on Esikoiset ry:n julkaisu

2/2025, 9. vuosikerta
Lokakuu 2025

Ilmestyy kaksi kertaa
vuodessa.

Päätoimittaja

Eero Nieminen

Lehden toimituskunta

Eero Nieminen (vast.)

Tuomas Halme

Ilpo Harjutsalo

Jyrki Heinonen

Lehden taitto

Hanna Halme

Kannen kuva

Lucas van Oort / Unsplash

Toimituksen sähköposti

armonsana@esikoiset.fi

www.esikoiset.fi

Paino

Rannikon Laatusano Oy

Sisältö:

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uskoa ja rakkautta ei pidä sekoittaa vanhurskauttamisessa
- 4 Lyhyesti
- 5 Hengellinen koti
- 6 Armon sanoja
- 8 Johannes on hänen nimensä
– Juuso Ahosen saarna
- 11 Rippi on Jumalan lahja
- 13 Millainen pietisti L.L. Laestadius oli?
– Jouko Talonen
- 14 Näin on Jumala meitä kuljettanut
– Toivo ja Paula Romppanen
- 22 Lähetyspäivä 2025 Lahdessa
- 24 Jeesus herättää Nainin lesken pojan kuolemasta
- 25 Verkkokaupan tarjontaa
- 26 Rippikoulun jälkeen
– Venla Heinonen
- 28 Lapset ja nuoret: Valo loistaa pimeässä ja suuri riparitapaaminen
- 30 Riparilaisten rukous
- 31 Perhepalsta

Uskoa ja rakkautta ei pidä sekoittaa vanhurskauttamisessa

JOS TE MINUA RAKASTATTE, NIIN PITÄKÄÄ MINUN KÄSKYNI. (JOH. 14:15)

Vapahtaja puhuu tässä kohdassa rakkaudesta. Emme tiedä, kuinka paljon kristityillä on nyt rakkautta. Ensi rakkaus on jäähtynyt, ja minä luulen, että kristityt itse tuntevat, kuinka rakkaus maailmaa kohtaan kasvaa mutta rakkaus Jumalaan vähenee. Jotkut sanovat, että oma sielu on rakkain. Mutta Jumala tahtoo, että ihminen rakastaisi eniten Luojaansa ja Lunastajaansa.

Valvovat kristityt tuntevat, että maailma tahtoo väkisin tulla rakkaimmaksi, mutta he sotivat tätä väärää rakkautta vastaan. Nykyään ei kukaan rakasta Jumalaa niin paljon kuin hän vaatii, vaikka aikamme kuolleen uskon tunnustajat sanovat kykenevänsä siihen. Valvovat kristityt, jotka ovat selvillä siitä, tuntevat myös, kuinka vähän he voivat rakastaa Jumalaa. Syntiinlankeemuksen jälkeen rakkaus ei kelpaa enää pelastuksen perustaksi, sillä ihmisen sydän on niin turmeltunut, etteivät kristitytkään voi rakastaa Jumalaa niin kuin pitäisi.

Mitä sellainen ihminen enää tarvitsee Vapahtajaa, jolla rakkaus täyttää lain? Kun siis kristityt tuntevat, etteivät he voi täyttää lakia rakkaudellaan, heidän täytyy uskoa, että Kristus on sen täyttänyt. Heidän täytyy omistaa Kristuksen vanhurskaus ja uskoa, että heidät luetaan vanhurskaiksi, kun he omistavat uskolla Kristuksen vanhurskauden. Heidän täytyy uskoa, että he ovat Jumalan lapsia Kristuksen ansion

tähden ja että heidät on armosta lunastettu synnistä, kuolemasta ja perkeleen vallasta.

Paavilaisille rakkaus on pelastuksen perusta. He sanovat, että usko ilman rakkautta on kuollut. Jos sellainen oppi olisi oikea, joutuisivat kaikki kristityt täällä epätoivoon, koska he tuntevat niin vähän rakkautta itsessään. Heidän täytyisi vajota helvettiin rakkauden puutteen tähden.

Oppi-isämme Luther on erottanut rakkauden vanhurskauttamisesta ja opettanut, ettei uskovan pidä sekoittaa uskoa ja rakkautta. Hän saa uskoa, että hänet on vanhurskautettu Kristuksen ansiosta ilman omaa ansiota, ei omasta vanhurskaudesta, ei rakkaudesta eikä omasta pyhydestä vaan Kristuksen ansiosta ja ansaitsemattomasta Jumalan armosta.

Me pidämme kiinni tästä Lutherin opista ja sanomme, että meidät luetaan vanhurskaiksi Jumalan edessä armosta ja Kristuksen ansiosta. Me emme ole vanhurskaita itsestämme, vaan syntisiä ja ilman rakkautta. Rakkautta ei suljeta pois pyhityksessä, mutta vanhurskauttamisessa rakkaus erotetaan uskosta. Vanhurskauttamisessa ei ole mitään muuta kuin paljas armo Jumalan puolelta ja paljas usko ihmisen puolelta. ■

*Laestadiuksen iltasaarnasta
kolmantena rukouspäivänä vuonna 1859*

VUOSIKOKOUS JUHANNUKSENA 2025

Juhannuksena 2025 pidetyssä vuosikokouksessa käsiteltiin sääntömääräiset asiat, kuten tilinpäätös toimintakertomuksineen sekä hallituksen jäsenten valinta.

Hallituksen jäsenet ovat: **Antti Pitkäniemi**, pj. **Sakari Siltala**, vpj. **Aulis Ansaharju**, **Pauli Heino**, **Esa Ihalainen**, **Aarno Konttinen**, **Markku Leivo**, **Riku Marttinen**, **Jukka Niemeläinen** (uusi), **Eero Nieminen**, **Miikka Nieminen**, **Toivo Nieminen**, **Johanna Reunamo**, **Kari Simolin** ja **Anssi Östman**.

Hallituksen sihteerinä toimii **Matti Kytöä** ja taloudenhoitajana **Heikki Nummela**. ■

JOENSUUN SEURATOIMINTA

Joensuun alueella on alkanut säännöllinen Esikoiset ry:n seuratoiminta. Pääasiallinen kokoon-tumispaikka on Rantakylän kirkon takkahuone, Rantakylänkatu 2, 80160 Joensuu.

Seurapäivät ja kelloajat voi tarkistaa Esikoiset ry:n nettisivuilta, kohdasta tapahtumakalenteri. Yhteyshenkilönä Joensuussa on **Paavo Romppanen**, puhelin 050 3951830. paavo.romppanen@gmail.com. ■

TAMPEREEN RUKOUSHUONEEN ETUPIHAA SANEERATAAN

Tampereen Uudenkylän rukoushuoneen etupiha on remontissa. Siellä on uusittu kuluneen kesän aikana rakennuksen perustusten kosteuseristeet, salaojat sekä rakennettu uusi aitamuuri. Piha saa ensi vuonna lopullisen ilmeensä, kun sinne tulee laatoitukset ja istutukset. Tällöin saadaan päätökseen mittava rukoushuonekiinteistön sisäilman parantamiseen tähdännyt onnistunut rakennushanke. ■

LAHDEN RUKOUSHUONEELLA VIIMEISTELYTÖITÄ

Liipolan seurakuntakeskuksen, Lahden rukoushuoneen, remontit ovat edenneet mukavasti. Uudistettu, iso keittiö palvelee toimintaa hyvin. Sisätiloissa tehdään viimeisiä viimeistelytöitä. Merkittävin vielä tässä vaiheessa tehtäväksi suunniteltu työ on pihan viimeistely. Se aloitetaan tänä syksynä ja saatetaan loppuun ensi keväänä. ■

KOTISIVUT UUSITAAN

Esikoiset ry:n kotisivut uusitaan alkuvuodesta. Uudistuksen myötä kotisivujen rakenne pyritään saamaan loogisemmiksi ja sitä kautta helppokäyttöisemmiksi. Myös ulkoinen ilme uudistuu raikkaammaksi ja modernimmaksi. Julkaisutoimikunta ottaa mielellään vastaan vinkkejä toimivien kotisivujen ominaisuuksista; armonsana@esikoiset.fi. ■

LEIRIRIPPIKOULU 2026

Leiririppikoulu järjestetään 6.–13.7.2026 Padasjoella Särsjärven leirikeskuksessa. Konfirmaatiomessu on lauantaina 18.7.2026. Kevään lähiviikonloppujen ajankohta ja paikat sekä konfirmaatiokirkko ilmoitetaan myöhemmin.

Leiririppikoulu maksaa 100 euroa. Maksuun on mahdollisuus hakea huojennusta.

Vaikka virallinen ilmoittautumisaika on jo umpeutunut, rippikoulupaikkaa voi kysyä myöhemminkin. Lähes aina siellä on tilaa jälki-ilmoittautuville. Jos et ole vielä osannut päättää, mihin rippikouluun menisit, ota koska tahansa rohkeasti yhteyttä. Lisätietoja rippikoulusta antaa **Timo Marttinen**, puhelin 040 751 1047, sähköposti: timo.marttinen@pp.phnet.fi.

Rippileiri ja konfirmaatio ovat yksi elämän mieleenpainuvimmista jaksoista. Riparin jälkeen nuorten taival seurakuntayhteydessä voi jatkua mm. nuorten tapahtumiin ja -iltoihin, seuroihin ja jumalanpalveluksiin osallistuen yhdessä jo tutuksi tulleen ystäväpiirin kanssa. Tässä kaikessa tapahtu- koon Taivaan Isän tahto! ■

Hengellinen koti

Koti on jokaiselle tärkeä paikka. Syntymäkoti varsinkin on erityinen asia, joita on vain yksi ja jonka kokemukset ja muistot seuraavat meitä koko elämämme ajan. Sen kodin piiriin kuuluvat vanhemmat ja sisarukset, jotka tuntevat meidät läpikotaisin, jo aivan pienestä vauvasta alkaen. Koti on turvallinen paikka ehkä juuri siksi, että ympärillä on ihmiset, jotka tuntevat minut ja jotka minä tunnen, joihin voi luottaa, jotka rakastavat minua, joiden kanssa on yhteiset juuret ja samat elämäkokemukset.

Raamatussa puhutaan Kristuksen seurakunnasta. Kristuksen seurakunta on yksi, johon tullaan sisälle oven eli itsensä Jeesuksen kautta. Tähän seurakuntaan kootaan kaikki ne, jotka pelastuvat. Kaikki ne, jotka suostuvat Kristuksen pelastettaviksi täällä ajassa ja jotka ottavat syntien anteeksisaamisen armon armosta ja lahjana vastaan. He ovat niitä janoisia, syntinsä tunnossa olevia ja armoa kaipaavia, joita jo vanhan testamentin profeetta Jesaja kehotti tulemaan veden ääreen eli armon osallisuuteen sammuttamaan janonsa.

Kristuksen seurakunnan jäsenyys on henkilökohtainen, minkäänlaista yhteisöjäsenyyttä eli yhteisön kautta tulevaa jäsenyyttä ei ole. Ja koska tämän seurakunnan raja kulkee uskossa Kristukseen, me ihmiset emme pysty sitä määrittämään. Eikä meidän tarvitsekaan, sillä Jeesus ei antanut tehtävää että menkää ja määritellä minun seurakuntani rajat, vaan menkää ja saarnatkaa evankeliumia parannuksen ja Jeesuksen nimessä olevan syntien anteeksiantamuksen sanana. Jumala antaa uskon ja avaa oven hänen Pyhän Henkensä kautta.

Ihmisen hengellinen koti on se näkyvä uskovien ihmisten yhteys, jossa hän saa elää todeksi Kristuksen näkymättömän seurakunnan jäsenyyttä. Hengellinen koti on näkyvä seurakuntayhteys, joka on osa Kristuksen seurakuntaa ja pelastettujen joukkoa.

Meidän monen hengellinen syntymäkoti on lestadiolaisessa herätysliikkeessä. Kaikki kodit, myös hengelliset kodit, ovat ihmisten muodostamia yhteisöjä. Kun ihmisistä muodostetaan jotakin, se on epätäydellistä. Johtuen tietenkin siitä, että me ihmiset olemme epätäydellisiä. Kun vuosien ja vuosikymmenten kuluttua muistelemme kotia, johon olemme syntyneet ja jossa olemme lapsuutemme ja nuoruutemme eläneet, emme kuitenkaan muistele kodin epätäydellisyyttä. Muistossa elävät hyvät asiat. Kodin ilmapiiri, turvallisuus, rakkaus, huolenpito, yhteisöllisyys. Ja vaikka nekin ovat olleet puutteellisia, olemme kuitenkin saaneet kokea näitä asioita. Ja ne jäävät elämään muistoissa.

Hengelliseen kotiin tuo hyvää se, että pysytään kiinni Jumalan sanassa. Ja erittäinkin siinä tehtävässä, johon Jeesus kehotti: saarnata parannusta ja syntien anteeksiantamusta hänen nimessään. Lestadiolainen herätys on alkanut Lapin kansan keskellä voimallisena parannuksen ja kääntymyksen kehotuksena, ja Jeesuksen nimessä saarnattava veren evankeliumi on meille hyvin tuttua ja samalla turvallista. Hengellisen kotimme perintönä emme ole saaneet juhlallisia ulkoisia puitteita tai muita näyttäviä asioita. Mutta olemme saaneet kuulla kaikkein tärkeimmän; sen julistuksen että syntinen ihminen saa armosta uskoa kaikki syntinsä anteeksi, Kristuksen tähden.

Meidän tulisi muistaa se, että me tänään rakennamme hengellistä kotia, jota lapsemme ja lastemme lapset aikanaan muistelevat. Meidän tulisi tänään kysyä itseltämme, mitä haluan lasteni ja lastenlasteni muistavan heidän hengellisestä kodistaan, jota minä olen nyt yhtenä mukana rakentamassa?

Eikö se olisi hyvä jos he sanoisivat silloin, kun meitä ei enää ole, että kyllä se kuitenkin kaikista puutteistaan huolimatta oli hyvä koti. Ei se ollut täydellinen, oltiin välillä eri mieltä asioista, välillä kinasteltiinkin. Ja olihan se vähän yksinkertainen ja osin puutteellinenkin. Ja oli joitakin tapoja, joita en oikein ymmärtänytkaan. Mutta se oli turvallinen koti. Jumalan sana oli siellä oikeassa arvossaan. Jo pienenä minullekin puhuttiin lasten ystävistä Jeesuksesta. Jumalan sanan neuvoja ja ohjeita haluttiin pitää esillä, ja toteuttaa arjen elämässä. Siellä julistettiin Jumalan sanaa, sanakin oli monesti yksinkertaista mutta se sisälsi kaikkein syvimmän salaisuuden; minuakin kehoitettiin uskomaan syntieni anteeksisaamiseen Jeesuksen nimessä ja sovintoveren voimassa. Siinä julistuksessa osoitettiin ovea, joka on Jeesus Kristus. Jumala armossaan ja rakkaudessaan johdatti siitä sisälle hänen Poikansa valtakuntaan. Ja kun maailmassa on nyt noussut kovat myrskytuulet ja hengelliselle taivaalle kovin synkät pilvet, tämä kodin muisto on rakas ja arvokas.

Iloitkaamme mekin hengellisestä kodistamme, arvostakaamme ja vaalikaamme kotimme muistoja. Sanotaan että aika kulta muistot. Ja onhan vuosien varrelta kertynyt kultaisia muistoja. Tänään voimme syystä sanoa että Herra on meitä hyvin hoitanut tässä kodissa, tässä uskovien yhteydessä. Vieläkin kodissamme julistetaan armon sanomaa Jeesuksesta Kristuksesta.

Kiitämme siitä Taivaan Isää. ■

Aarno Kontinen

Elämän leipä

Monelle tulee mieleen kertomus Galileasta. On paljon kansaa koolla ja ruoka loppuu. Silloin Simon Pietarin veli tulee sanomaan Jeesusille *”täällä on poikanen, jolla on viisi leipää ja kaksi kalaa”* (Joh. 6:9). Jeesus siunaa nuo leivät ja viisituhatta ihmistä tulee ravituksi. Tämä on ihmeellinen kertomus mutta kun lukee Johanneksen evankeliumia eteenpäin, saattaa huomata sen, että tapahtumat Galileassa olivat kuin pohjustus sille, mitä tapahtui seuraavana päivänä Kapernaumissa.

Yön aikana Jeesus siirtyi järven toiselle puolelle Kapernaumiin. Kaupunkiin, jonka synagoga oli hyvin keskeinen paikka. Sieltä ihmiset löytävät Jeesuksen ja kysyvät häneltä, että milloin tulit tänne? Jeesus vastaa, että etsitte minua *”sen tähden, että saitte syödä niitä leipiä ja tulitte ravituksi.”* (Joh.6:26). Ja hän jatkaa: *”älkää hankkiko sitä ruokaa, joka katoaa vaan sitä ruokaa, joka pysyy hamaan iankaikkiseen elämään”* (Joh. 6:27). Nyt kun kansalla on mielessä leipä ja se mitä eilen tapahtui järven toisella puolella, Jeesus vertauttaa fyysisen leivän Elämän leipään. Ihmiset alkavat kysyä mitä tulee tehdä, että me Jumalan tekoja tekisimme? Jeesus vastaa *”se on Jumalan teko, että te uskotte häneen, jonka Jumala on lähettänyt”* (Joh. 6:29). Tämän jälkeen kansa alkaa kysyä, että minkä tunnusteen tekisit, että me uskoisimme?

Onko meillä välillä näitä kokemuksia? Vaihtuuko nöyrä pyyntömme Jumalaa kohtaan vaatimukseksi? Tilaamme todistuksia siitä, että Jumala on olemassa ja johdattaa. Ihmisen osa on pyytää, Jumalalla on aikataulu sekä keinot. Mooseksen aikana, kun satoi mannaa taivaasta, se ei ollut Mooseksen teko vaan Jumalan. Kristus sanoo itse olevansa Elämän leipä. Joka sitä syö sillä on iankaikkinen elämä, Hän herättää viimeisenä päivänä. Ehtoollisen sakramentti ja Jumalan sana hoitavat meitä matkalla kohti tuota päivää. ■

Sameli Vainioranta

Kasvaka Jumalan tuntemisessa

Paavali ja Timoteus tervehtivät Kolossan kristittyjä seuraavilla sanoilla: *”Rukoilemme, että eläisitte Herralle kunniaksi ja kaikessa Hänen mielensä mukaan ja että kantaisitte hedelmää tekemällä kaikkea hyvää – ja kasvaisitte Jumalan tuntemisessa.”* (Kol. 1:10)

Ajattelen, että tämä rukous sopii yhtä hyvin tähän päivään ja nuo Raamatun sanat meille kaikille. Elämme levottomassa maailmassa ja mielemme täyttää usein huoli siitä, mitä on edes-sämme tulevina päivinä. On tarpeellista rukoilla kaikkien läheistemme, oman kansamme ja koko maailman puolesta, että rauha ja turvallinen elämä voisi jatkua kaikkialla.

Tänään nuo Raamatun sanat kehottavat meitä tutkimaan itseämme, uskoamme ja elämäämme. Ja rukoilemaan, että Taivaallisen Isän tahto toteutuisi meissä. Niin, että eläisimme Jumalan lapsina ja etsisimme Hänen tahtoansa. Silloin voimme elää myös lähimmäistemme parhaaksi.

Tuo lyhyt Raamatun kohta kehottaa meitä kasvamaan Jumalan tuntemisessa. Pyhä Henki kehottaa ja rohkaisee meitä tutkimaan Raamatua ja rientämään seuroihin niin usein kun on mahdollista. Myös hiljaisessa rukouksessa saame kääntyä Jumalan puoleen. Rakkaudessaan Taivaallinen Isä lähestyy meitä, neuvoo ja lohduttaa vaikeinkin aikoina.

Saamme kiittää Jumalaa hänen rakkaudestaan jo täällä ajassa ja kerran iankaikkisesti taivaassa.

Tuossa Raamatun kohdassa ovat myös sanat: *”Kiittäkää iloiten Isää, joka on tehnyt teidät kellovilliseksi saamaan pyhille kuuluvan perintöosa valon valtakunnassa. Hän on pelastanut meidät pimeyden vallasta ja siirtänyt meidät rakkaan Poikansa valtakuntaan, hänen, joka on meidän lunastuksemme, syntien anteeksianto.*

Rakas Taivaallinen Isä. Suo, että sinun sanasi olisi aina oppaana tiellämme. Anna Pyhän Hengen johdattaa askeleitamme niin, että kerran pääsemme perille Sinun luoksesi. Aamen. ■

Matti Ihalainen

Pyhän Hengen vuodattaminen

Ensimmäisenä uuden liiton helluntaina, eli Pyhän Hengen vuodattamisen päivänä, oli Jerusalemiin kokoontunut tuhansia ihmisiä eri kansoista viettämään juutalaisten helluntaita – sadonkorjuun ja lain saamisen juhlaa, jota oli vietetty vuosisatojen ajan.

Apostolien teoissa kerrotaan, kuinka Jeesus oli kymmenen päivää aiemmin hyvästellyt viimeisen kerran opetuslapsensa Öljymäellä ja noussut heidän nähtensä taivaaseen. Hän kehotti heitä odottamaan Isän lupausta: *"Johannes kastoi vedellä, mutta teidät kastetaan Pyhällä Hengellä, ei kauan näitten päivien jälkeen."* (Apt. 1:4–5) Opetuslapset eivät vielä kukaan ymmärtäneet Jumalan valtakunnan hengellistä luonnetta, vaan odottivat maallista valtakuntaa: *"Herra, tälläkö ajalla sinä jälleen rakennat Israelille valtakunnan?"*

Helluntaina, heidän ollessaan yhdessä koolla, tapahtui ihmeellinen hetki: *"Ja tuli yhtäkkiä humaus taivaasta, niin kuin olisi käynyt väkevä tuulispää, ja täytti koko huoneen, jossa he istuivat. Ja he näkivät ikään kuin tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asettuivat heidän itse kunkin päälle. Ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytenä ja alkoivat puhua muilla kielillä, sen mukaan mitä Henki heille puhuttavaksi antoi."* (Apt. 2:2–4)

Tuona hetkenä täyttyivät Vanhan testamentin profetiat ja Jeesuksen lupaukset. Pyhän Hengen kautta aiemmin arat ja pelokkaat opetuslapset saivat rohkeuden ja ymmärryksen julistaa evankeliumia eri kielillä. Pietarin voimallisen saarnan kautta kolmetuhatta sielua sai parannuksen armon ja kastettiin. Näin syntyi Kristuksen kirkko köyhien ja oppimattomien kalastajien kautta – kirkko, joka pysyy aina Kristuksen toiseen tulemiseen asti.

Pyhä Henki toimii yhä samalla tavalla: Se vahvistaa heikot ja rohkaisee arat julistamaan, se avaa sydämet vastaanottamaan evankeliumin. Se ilmoittaa synnin, vanhurskauden ja tuomion (Joh.16). Se johtaa armoa janoavat Kristuksen yhteyteen ja tuo rauhan synnin kiusaamille. ■

Juha Siltala

Armahtakaa

"Olkaa armahtavaiset, niin kuin teidän Isänne on armahtavainen. Älkää tuomitko, niin ei teitäkään tuomita; älkää kadotustuomiota lausuko, niin ei teillekään kadotustuomiota lausuta". (Luuk. 6:36–37).

Jeesus hyvin selkeästi kieltää meiltä toistemme tuomitsemisen. Jumala on tuomari ja meitä kutsutaan armahtamaan toisiamme. Jos näemme veljen langenneen syntiin, tulisi meidän pyrkiä olemaan avuksi, eikä tuomita kivi kädessä vikaan joutunutta.

Yksi syntiinlankeemuksen inhottava vaikutus on tuomiohenki. Helposti me näemme roskan veljemme silmässä, mutta hirsi omassa silmässä jää huomaamatta. Tuomiohengen takana lienee usein ylpeys; ajatus siitä, että minä itse olen tuomitsemaani ihmistä parempi. Kun ihmiset toivat vahvassa tuomiohengessä Jeesuksen luokse huoruudesta tavatun naisen, Jeesuksen täytyi kirjoittaa maahan. Tuomitsijat alkoivat kaikota vasta kun heidän omat syntinsä tuotiin esiin.

On suurta Jumalan armoa meille, kun Herramme saa pitää meitä pienellä paikalla, armahdettuina syntisinä. Me tarvitsemme Jumalan Sanan kirkasta valoa, joka paljastaa juuri meidän omat syntimme ja sen koko turmeluksen syvyyden, joka meissä vaikuttaa. Kun Jumala saa Sanansa ja Henkensä kautta särkeä meidän ylpeytemme ja sen oman ansiomme, jonka varaan olemme jotain rakentaneet, silloin meille ei jää mitään muuta mahdollisuutta kuin paeta Vapahtajamme armosiipien suojaan. Siellä armosiipien suojassa meillä ei varmastikaan ole halua tuomita noita toisia raukkoja, jotka ovat myös päässeet armon suojaan. Myös niitä, jotka vielä ovat haukan hyökkäyksen armoilla me haluamme auttaa Kanaemon siipien suojaan – sinne samaan suojaan, johon itse olemme pelkästä armosta päässeet.

Herra, särje minussa vaikuttava tuomiohenki ja opeta armahtamaan toisia. Aamen. ■

Lauri Halme

”Johannes on hänen nimensä”

JUUSO AHOSEN SAARNA RISTINKIRKOSSA JUHANNUKSENA 2025

Teksti Luuk. 1:57–66

Sakariaan kiitosvirressä on sanat: *Sakarias, lapsen isä, täyttyi Pyhällä Hengellä ja puhui profeetallisin sanoin: ”Ylissetty olkoon Herra, Israelin Jumala! Armossaan hän on katsonut kansansa puoleen ja valmistanut sille lunastuksen. Väkevän pelastajan hän on nostanut meille palvelijansa Daavidin suvusta, niin kuin hän ikiajoista asti on luvannut pyhien profeettojensa suulla. Hän on pelastanut meidät vihollistemme vallasta, kaikkien vihamiestemme käsistä. Hän on nyt osoittanut laupeutensa, uskollisuutensa isiämme kohtaan. Hän on pitänyt mielessään pyhän liittonsa, valan, jonka hän isällemme Abrahamille vannoi.*

Näin me saamme pelotta palvella häntä vihollisistamme vapaina, pyhinä ja vanhurskaina hänen edessään kaikkina elämämme päivinä. Ja sinua, lapsi, kutsutaan Korkeimman profeetaksi. Sinä käyt Herran edellä ja raivaat hänelle tien. Sinä johdat hänen kansansa tuntemaan pelastuksen, syntien anteeksi-antamisen. Näin meidän Jumalamme hyvydessään armahtaa meitä: Korkeudesta saapuu luoksemme aamun koitto. Se loistaa pimeydessä ja kuoleman varjossa eläville, se ohjaa jalkamme rauhan tielle. Lapsi kasvoi ja vahvistui Hengessä. Hän oli autiomaassa siihen päivään saakka, jolloin hänen oli määrä astua Israelin eteen.”

Me saimme tulla tähän juhlaan ja Jumalan huoneeseen, ja meitä toivottiin tervetulleiksi lämpimän sanoin. Iloitsemme siitä, että tämä keskikesän juhla on taas kerran paikka, johon me kokoontumme yhdessä rukoilemaan, kuulemaan sanaa ja kiittämään Taivaan Isää hänen

valtavasta armostaan. Olemme kiitollisia siitä, että Keski-Lahden seurakuntalaiset ovat täällä meidän kanssamme viettämässä tätä juhlaa, ja että saamme nauttia seurakunnan palveluista. Suomen lipun ja keskikesän juhla nostaa meidän ajatuksiamme hienoon, iloiseen tunnelmaan, joka ei ole ihan jokapäiväistä meidän kenenkään arjessa.

Enkelin puhuttelussa

Evankeliumissa kuulumme: *”Sakarias, lapsen isä, täyttyi Pyhällä Hengellä ja puhui profeetallisin sanoin.”*

Elisabet ja Sakarias ovat koolla perheen ja ystävien kanssa kahdeksan päivän ikäisen ihmeen ympärillä. Lapsi on Mooseksen lain mukaan ympärileikattu ja hänelle on annettu nimeksi Johannes. Juhlassa mukana olleiden mielestä ja ajan tavan mukaan ainoa oikea nimi olisi ollut isän mukaan Sakarias. Enkeli ilmoitti Sakariaalle lapsen

syntymän ja pian sen jälkeen Elisabet alkoi odottaa. Enkeli ilmoitti myös, että isän tulee antaa syntyvälle lapselle nimeksi Johannes, joka tarkoittaa ”Jumala on armollinen”.

Enkeli sanoi, että ilo ja riemu täyttäisivät hänet, ja että monet iloitsisivat Johanneksen syntymästä. Mekin saamme kuulua joukkoon ja iloita siitä, että Johannes Kastajan saarna kuuluu edelleen Kristuksen kirkossa. Saarna parannuksen tarpeesta osoittaa syntiselle Jumalan Karitsaa, joka ottaa pois maailman synnin.

Enkeli kertoi Sakariaalle monia ominaisuuksia, joita tämä suuri Jumalan mies tulisi aikanaan tehtävässään osoittamaan. Ensimmäiseksi enkeli sanoo, ehkä yllättävästi, että hän ei juo viiniä ja väkijuomia. Täydellisen raittiuden ihanne on ihmiselle valtavan siunauksen ja kiitoksen aihe. Siitä saa iloita terveellistä elämää viettävä itse, ja siitä nauttivat läheiset ja ystävät. Tiedossamme on kaikkien päihteiden käytöstä johtuvia surullisia seurauksia, kuten tapaturmia, ahdistelua, väkivaltaa, rattijuopumuksia ja valtavaa tuskaa perheissä ja lisäksi vielä peruuttamattomat vaikutukset terveyteen. Näistä vakavista seurauksista huolimatta valitettavan yleistä on kannustava, jopa ihaileva asennoituminen päihteiden käyttöön.

Sinä ystävä, joka tällä alueella joudut erityisesti taistelemaan ja olet kokenut tappioita! Tunnistathan Johanneksen esimerkin ja erityisesti hänen välittämänsä viestin: Katso Jumalan Karitsa, joka ottaa pois synnin taakan ja auttaa uuteen alkuun elämässä. Armoa emme voi pakottaa, mutta kun se koskettaa, se vapauttaa ja hoitaa. Jumalan armo opettaa tässä elämässä oikein elämään.

Mykkyys – yhteinen ongelmamme?

Kun Sakarias kohtasi enkeli Gabrielin ja tämä kertoi hänelle uutisen lapsen syntymästä, ja myös valtavista Jumalan lahjoista, joita lapsi elämässään tulisi kantamaan, on ymmärrettävää ajatella, että Sakarias epäili. Raamattu kertoo, että tämän epäilyn tähden Sakarias menetti puhekykynsä, kun hän kysyi: ”Mistä voin tietää, että näin käy?” Hän oli puhumaton siihen hetkeen asti, kunnes lapsi oli kahdeksan päivän ikäinen.

Peilasin lukiessani tätä kysymystä ja mykkyyskokemusta omaan arkielämäni tilanteisiin, joissa

pitää tehdä valintoja. Toiminko niin, että tyydytän omat tarpeeni ja varmistan hyvinvointiani, vai voisinko taipua ja luopua jostain omasta lähimmäiseni avuksi, ehkä iloksikin? Usein kuulen sisimmässäni enkelin kehotuksen: ”Nyt olisi hyvä hetki pitää esillä Jumalan Sanaa ja puhua uskosta Jeesukseen”. Sisältäni nousee kysymys, mistä voin tietää, että hetki on oikea. Mistä voin tietää, että sanat ovat

sopivat tähän tilanteeseen? Tarvitaisiin joku konkreettinen merkki. Pian mahdollisuus on hukattu ja jään kyselemään, milloin saan ääneni evankeliumin käyttöön. Kuitenkin uskon ja tiedostan, että juuri nyt olisi erityisen tärkeää pitää esillä elämän sanaa ja puolustaa kristinuskkoa. Sana uskosta on sinunkin suussasi ja sydämesäsi. Meidän on hyvä muistaa, että pienikin viesti taivaasta voi saada suurta aikaiseksi. Me kaipaamme ihmeitä ja merkkejä. Raamattua lukiessa saamme kuitenkin havaita, että siellä kerrotut ihmeet ovat meillekin uskottaviksi tar-

koitettuja ja ne ovat säilyneet opiksi matkallemme. Niitä me saamme kerrata ja kertoa toisillemme. Mehän olemme saaneet uskoa omaksemme sen kaikkein suurimman ihmeen. Hyvissä tuntemisissa ollessa saattaa ajatuksissa käydä: ”Kaikki synnit ovat anteeksi ja uutta ei tehdä.”

Sakarias sai äänensä takaisin, kun hän kirjoitti tauuluun: ”Hänen nimensä on Johannes.” Hän uskoi Jumalan hänelle lähettämän sanan. Johannes Kastajan syntymä herätti laajaa kiinnostusta Juudean vuoriseudulla ja ihmisten huulilla kiersi kysymys: Mikä hän tästä lapsesta tulee?

Me saamme nyt kuulla Sakariaan vastauksen, kun hän Pyhällä Hengellä täytettynä puhui profeetallisia sanoja. Ihmiset kyselivät Johanneksesta, mutta Sakarias alkoi puhua Jeesuksesta. Sakarias profetoi. Hän ei pelkästään ennusta tulevaa, vaan hän julistaa vahvasti syntisen ihmisen pelastustietä synnin orjuudesta kristilliseen vapauteen. Sakarias oli vanha mies ja pappi. Hän oli ehkä vuosikymmeniä palvellut temppeleissä ja osallistunut uhrimenoihin ja opettanutkin Mooseksen lakiin perustuvaa uskoa saavuttamatta rauhaa. Nyt hän saa sydämellään ymmärtää, että synnit annetaan anteeksi Jeesuksen uhrikuoleman tähden. Hebrealaiskirjeessä tämä sanoitetaan näin: ”*Laissa on siis vain varjo tulevasta, paremmasta todellisuudesta, ei sen varsinaista ilmentymää. Vaikka lain määräämät uhrin toistetaan vuodesta toiseen, laki ei ikinä pysty tekemään*

Ihmiset kyselivät Johanneksesta, mutta Sakarias alkoi puhua Jeesuksesta. Hän profetoi.

täydelliseksi niitä, jotka astuvat Jumalan eteen.”

Siksi Kristus sanoo: ”Tässä olen. Olen tullut täyttämään sinun tahtosi, Isä.” Hän siis kumoaa nuo määräykset asettaakseen niiden tilalle Jumalan tahdon. Jeesus sanoo: *”Uhreja ja lahjoja sinä et halunnut, mutta ruumiin sinä minulle valmistit.”* Jumalan tahdon mukaisesti meidät on pyhitetty ainutkertaisella uhrilla, kun Jeesus Kristus uhrasi oman ruumiinsa.

Rukouksemme on, että sananpalvelijat pysyvät uskollisina Jumalan sanalle.

Pyhä Henki antaa voimaa

Evankeliumissamme Sakarias sanoo: *”Ylistetty olkoon Herra, Israelin Jumala! Armossaan hän on katsonut kansansa puoleen ja valmistanut sille lunastuksen. Väkevän pelastajan hän on nostanut meille palvelijansa Daavidin suvusta, niin kuin hän iki-ajoista asti on luvannut pyhien profeettojen suulla.”* Tätä lupautta meidän on hyvä kerrata ja siihen rakastua, siitä myös iloita ja oppia.

Profeetat ennustivat kaikki pelastushistorian keskeiset tapahtumat. Jeesus toteutti kaiken Jumalan tahdosta ihmisenä ihmisten keskellä. Hän antoi itsensä kokonaan. Hän alensi itsensä, että hän voi kerran korottaa lunastamansa luokseen taivaan kotiin.

Pyhän Hengen vuodattaminen ja apostolien uskollisuus pelastusarmon välittäjinä olivat Uuden testamentin ajan kirkolle, voidaan sanoa, henki ja elämä. Opetuslapsille Jeesus itse sanoi: *”Te saatte voiman, kun Pyhä Henki tulee teihin ja te olette minun todistajani Jerusalemissa, koko Juudeassa ja Samariassa ja aina maan ääriin asti.”* Tämä luovuttamaton lahja on kestävä perusta pelastavan uskon rakentumiselle ja tänäänkin ehdottomasti puolustamisen arvoinen. Jeesuksen uskosta luopuminen kuljettaa ihmisiä eroon Jumalasta ja se on ikuisen kadotuksen tie.

”Näin me saamme pelotta palvella häntä vihollisitamme vapaina, pyhinä ja vanhurskaina Hänen edessään kaikkina elämämme päivinä.” Vihollisten keskellä, synnin vielä monin tavoin vaivatessa ja uskon liekin hiipuessa kaikki muut tukipilarit kaatuvat

mutta pelastusarmo pysyy. Evankeliumissa on Jumalan voima. Ylösnousseen Herran Jeesuksen pyhä nimi ja Hänen sovintoverensä puhdistaa meidän omantuntomme palvelemaan elävää Jumalaa.

Ylpeys ja itsekkyyks ovat synnin polttoaineita

Nyt Sakarias vastaa kyselijöiden ihmetellessä, mitä tästä lapsesta mahtaisi tulla: *”Ja sinua, lapsi, kutsutaan Korkeimman profeetaksi. Sinä käyt Herran edellä ja raivaat Hänelle tien. Sinä johdat hänen kansansa tuntemaan pelastuksen, syntien anteeksiannon.”*

Johannes liittyy tärkeänä työaseena Jumalan kansan kaitsijoihin. Rukouksemme on, että hänen tehtävänsä jatkajina sananpalvelijat täälläkin maan äärissä pysyvät uskollisina Jumalan sanalle.

Syntiä ei voi peitellä suvaitsevaisuuden sateenvarjon alle kuvitellun vapauden saavuttamiseksi. Syntiä ei voi selittää tyhjäksi, eikä sitä voi häivyttää väärin ymmärretyn, turmeltuneen rakkauden pumpulipilveen. Isännäksi päässyt ajan henki julistaa nyt valtavalla voimalla vaarallista elämän mallia.

Ylpeys ja itsekkyyks ovat kaiken lähtökohta ja polttoaine. Ne löytyvät kyllä jokaisesta ihmissydämeistä, mutta vapaaksi houkuteltuina ne ovat myrkyä kaikelle hyvälle ihmisen elämässä. Rukous on: ”Anna, rakas Jumala, armosi ja voimasi, että tunnistaisimme vaaran ja osaisimme pitää esillä elämän sanaa.” Eriytyinen rukous nousee nuorten puolesta, että Isä pitäisi heitä lähellä ja antaisi hänen sanansa hoitaa heidän elämänsä.

”Armotyösi näillä mailla, Herra, aina säilytä, ettei synti myrkyn lailla koko kansaa näännytä. Sido nuoret sanaasi, sulje armohelmaasi, nosta turhan riennon alta, riistä turvaan maailmalta”, sanotaan tutussa virressä.

Jumalaan turvaten sanon sinulle rakas kuulija: syntinsä tuntevalle on tie auki armoistuimelle. Kristuksen ruumis on annettu sinun edestäsi. Kristuksen veri on vuodatettu sinun puolestasi syntien anteeksi antamiseksi.

Kohta saat kutsun ehtoollispöytään ja sinua saattavat Johanneksen sanat: *”Katso Jumalan Karitsa, joka pois ottaa maailman synnin.”*

*Tänään vielä Sana on puhtaana keskellämme.
Nyt kansat kaikki laulakaa kiitosta Jumalalle
ja ylistystä veisatkaa elämän antajalle.
Hän sanansa ja tekonsa tuo yhä keskellemme.
On siinä autuutemme. (VK 172:1)*

Aamen. ■

Rippi on Jumalan lahja kristityille

Uskonpuhdistajamme Martti Luther halusi olla Katekismuksen oppilaana joka päivä. Se oli hänelle rakas, koska Katekismuksessa tiivistyy uskomme ja kristillisyytemme kaikkein keskeisin opetus. Opetus synnistä, uskosta ja pelastuksesta.

Kun Luther tutki ja opetti ripistä, joutui hän siinäkin taistelemaan paavin oppia vastaan. Kato-lisuudessahan rippi on yksi sakramentti ja pelastumisen ehto. Luther sen sijaan ymmärsi omien uudensyntymisen kokemustensa pohjalta Jumalan armoa syvemmältä, hän näki ripin Jumalan antamaksi lahjaksi kristityille ja kristilliselle seurakunnalle. Myös rovasti Laestadius opetti ripistä samalla tavoin; usko kulkee synnintunnustuksen edellä. Luther joutui myös kovin sanoin selittämään ripin vapaaehtoisuutta. Sen pitää olla vapaa ja tapahtua omasta tahdosta ja aloitteesta. Rippi on suuri aarre, lahja ja oikeus Jumalan lapselle, kun hän armonkerjäläisenä kilvoittelee elämän tiellä.

Vähä katekismus opettaa, että ripissä on kaksi osaa: ensimmäinen, että tunnustamme syntimme ja toinen, että otamme rippi-isältä synninpäästön. Lisäksi keho-tetaan, että uskomme synninpäästön niin kuin itse Jumalalta, emmekä epäile, vaan uskomme, että synnit ovat rippi-isän kautta annettu anteeksi Jumalan edessä taivaassa. Mitkä synnit meidän on sitten tun-nustettava rippi-isälle? Vastaus kuuluu: Jumalalle mei-dän tulee tunnustaa itsemme syyllisiksi kaikkiin syn-teihin, niihinkin, joita emme tunne, niin kuin teemme Isä meidän -rukouksessa. Rippi-isälle meidän on mai-nittava ainoastaan ne synnit, jotka tiedämme ja sydä-messämme tunnemme ja jotka vaivaavat omaatuntoa.

Uskon rippi

Luther opettaa kolmenlaisesta ripistä. Ensimmäi-nen niistä on uskon rippi. Siinä on kyseessä Jumalalle tapahtuva synnintunnustus ja anteeksipyyntö. Sel-lainen tunnustus sisältyy myös Isä meidän -rukouk-seen, jossa lausumme: ”Anna meille anteeksi meidän syntimme, niin kuin mekin annamme anteeksi meitä vastaan rikkoneille.” Rukous on sen tunnustamista, että olemme syntisiä ja pyydämme armoa, anteek-siantamusta ja vapaata omaatuntoa. Kyse on kristi-tytyn mielestä, joka haluaa jatkuvasti olla armon virran puhdistettavana, koska tuntee oman pahuutensa ja syntisyytensä vanhurskaan Jumalan edessä.

Kyse on myös kasteen armoliitossa elämisestä, mikä merkitsee, että meissä oleva vanha ihminen

jokapäiväisessä katumuksessa ja parannuksessa upo-tetaan kaikkine synteinemme ja tilalle nousee joka päivä uusi ihminen, joka elää vanhurskaudessa ja puh-taudessa iankaikkisesti Jumalan edessä. Uskon rippi on näin kristitylle jatkuvaa kiinnipysymistä Jumalan armossa, joka myös antaa meille sellaisen mielen, että emme tahdo tahallamme tehdä mitään syntiä emmekä sen kautta enää lisätä rakkaan Vapahtajamme kärsi-myksiä. Luther sanoo, että tämä rippi on niin välttä-mätön, että se ei saa lakata silmänräpäyksenäkään. Kristityn elämä olkoon jatkuvaa rippiä siinä mielessä, että hän lakkaamatta ylistää Jumalan armoa ja panee elämänsä häpeän alaiseksi Jumalan silmissä.

Rakkauden rippi

Toinen on rakkauden rippi. Tässä pyydämme rikko-muksiamme anteeksi lähimmäiseltämme, kun olemme häntä loukanneet tai saattaneet hänelle jotain vahinkoa. Kyse on asioiden korjaamisesta Kristuksen rakkauden lain opastamana ja rauhan tekijänä vaeltamisesta. Tässä oppaanamme on kahdeksannen käskyn selitys, jossa sanotaan, että ”meidän tulee pelätä ja rakastaa Jumalaa, niin ettemme valehtelee lähimmäisestämme emmekä petä tai panettele häntä tai tahraa hänen mainettaan, vaan puolustamme häntä, ajattelemme ja puhumme hänestä hyvää ja selitämme kaikki parhain päin.”

Tämä rippi on välttämätön ja Jumalan käskemä niin kuin uskonrippikin. Jumala ei nimittäin tahdo olla armollinen eikä antaa syntejä anteeksi kenellekään, joka ei anna anteeksi lähimmäisellensä. Uskokaan ei saata olla aito, ellei se kanna sellaista hedelmää, että ihminen antaa anteeksi lähimmäisellensä ja pyytää anteeksi – muutoin ihmisen ei sovi lähestyä Jumalaa. Ellei tätä hedelmää ole, ei ole usko eikä ensimmäinen rippikään oikea! (Luther)

Salarippi

Kolmas on salarippi. Se tapahtuu vain yhden kristityn läsnä ollessa. Kun sydämellämme on jotain erityistä, joka ahdistaa omaatuntoamme eikä päästä rauhaan, ja kun huomaamme olevamme liian heikot uskossa,

silloin saamme valittaa tätä kaikkea jonkun rippi-isän kuullen saadaksemme neuvoa, johdatusta ja rohkaisua. Tämä on Kristuksen itsensä säätämä siten, että hän pani päästösanan kristittyjen suuhun ja käski vapauttaa meidät synneistä. Missä ikinä on syntinsä tunteva ja lohdutusta ikävöidä sydän, se saa lujan turvapaikan, kun se löytää Jumalan sanan ja kuulee, että Jumala ihmisen suulla päästää hänet synneistä ja julistaa vapaaksi.

Huomionarvoista ripissä on kaksi kohtaa; toisessa toimimme me itse, valitamme syntejämme ja anomme lohtua ja virvoitusta sieluillemme. Toisessa toimii Jumala: hän julistaa minut ihmisen suuhun panemallaan sanalla vapaaksi synneistäni – ja juuri tämä ripin tärkein ja jaloin osa tekee koko ripin suloiseksi ja lohdulliseksi. Nämä kohdat meidän on ymmärrettävä erottaa kauas toisistaan: meidän oma toimintamme on pidettävä vähäarvoisena, mutta Jumalan sana on pidettävä suuressa ja korkeassa arvossa. Emme mene ripittäytymään ikään kuin lähtisimme suorittamaan jotakin oivallista tekoa ja lahjoittamaan sitä Jumalalle, vaan menemme ripille ottaaksemme vastaan Jumalan lahjan. Älä siis anna sille paljon arvoa, mitä sinä itse teet, vaan sille, mitä rippi-isä sinulle sanoo, kun hän Jumalan sijaisena julistaa sinulle syntien anteeksiantumuksen. Rippi on tarpeen, jotta voisit valittaa hätääsi, jotta antaisit auttaa itseäsi ja saisit iloisen sydämen ja omantunnon. Rippisalaisuus on ehdoton.

Jeesus sanoo: *”Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa. Vielä minä sanon teille: jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa.”* (MATT. 18:18–19)

Kerskauksemme Jumalan edessä

Ripin olemusta käsitellään myös Lars Levi Laestadiuksen ja Jakob Dahlbergin julkaisemassa aikakauslehdessä *Ens Ropandes Röst i Öknen (Huutavan ääni korvessa)*. Seuraavassa ote kirjoituksesta ”Kerskauksemme Jumalan edessä”.

Kun apostoli kirjoittaa, että me olemme kaikki tehneet syntiä eikä meillä ole mitään kerskattavaa Jumalan edessä, hän katselee sitä, mitä me olemme luontomme puolesta. Mutta apostoli ei suinkaan anna lupaa siihen väärään lohdutukseen, jonka luonnollinen, kääntymätön ihminen omii itselleen näistä sanoista saadakseen nukkua makeasti synninunessaan puolustautuen sillä, ettei hänen tilansa ole huonompi kuin muidenkaan, koska kaikki ovat syntisiä eivätkä kykene kerskaamaan Jumalan edessä. Kääntymätön ihminen ei ajattele, että vaikka meillä ei olekaan itsessämme ja luonnostamme

mitään kerskattavaa Jumalan edessä (meissä ei ole hänen kuvansa kirkkautta), voimme kuitenkin saada sen takaisin uskon kautta Häneen, joka ilmoitettiin lihassa, mutta oli kuitenkin Jumalan kunnian kirkkaus ja hänen olemuksensa juurikuva (HEPR. 1:3).

Me saamme siis jälleen kerskattavaa vanhurskauttamisessa, jolloin kaikki synnit annetaan anteeksi ja meille luetaan Kristuksen täydellinen vanhurskaus, samoin uudestisyntymisessä ja uudistuksessa, jolloin meidät puetaan Kristuksen mieleen ja kaltaisuuteen. Kristitty voi siis kerskata siitä, että hän on saanut takaisin Jumalan kuvan Jumalan Pojan yhteydessä. Ja jos tarve vaatii, hän voi ihmisten edessä vedota omaantuntoonsakin, että hän nimittäin on kääntymyksensä jälkeen yrittänyt vilpittömästi säilyttää uskon hyvässä omassatunnossa ja olla kuuliainen heränneen ja valaitun omantuntonsa äänelle. Kristitty ei tosin ole siitä syystä vanhurskas Jumalan edessä, jonka edessä hän aina tunnustaa syntinsä ja puutteensa, mutta saatana ja maailman pahuutta ja syytöksiä vastaan hän voi kuitenkin asettaa hyvän omantuntonsa todistuksen ja vedota Häneen, joka koettelee sydämet ja tuomitsee oikein. Näin Paavalikin vastusti vihollisiaan Korintissa, ja sitä tarkoittavat hänen sanansa: *”Se on meidän kerskauksemme, nimittäin meidän omantuntomme todistus, että me yksinkertaisuudessa ja Jumalan puhtaudessa, emme lihallisessa viisaudessa, vaan Jumalan armossa olemme maailmassa vaeltaneet, mutta eniten teidän tykönänne”* (2. KOR. 1:12).

Hän asettaa hyvän omantuntonsa todistuksen, ei Jumalan laissaan langettamaa tuomiota vastaan, vaan maailman ja sen ruhtinaan väriä tuomioita ja syytöksiä vastaan. Kerskaus merkitsee siis tässä kohdassa selaista lohdutusta ja mielenrauhaa, että hän on vaeltanut vilpittömästi ja rehellisesti. Mutta hän ei pidä sitä oman viisautensa ja voimansa vaan Jumalan armon aikaansaannoksena. Sillä vaikka epäuskoinen ihminen kuinka paljon kerskuneekin hyvästä omastatunnostaan, jolloin hänen omantuntonsa nukkuu yhä syvempää unta ja paatuu, niin syntinen ihminen voi saada puhtaan ja hyvän omantunnon vain Jumalan armosta Kristuksessa ja Kristuksen veressä (HEPR. 9:14). Kun siis oikea kristitty kerskaa hyvästä omastatunnostaan, hän ei kerskaa itsestään, vaan ylistää Jumalan herättävää, kääntymykseen johtavaa ja varjelevaa armoa, jonka puuttuessa emme voi kutoa vähintäkään lankaa vanhurskauden pukuumme. ■

Eero Nieminen

*Kirjoitus on aikaisemmin julkaistu
Rauhan Side -lehdessä 3/2012*

MILLAINEN PIETISTI LARS LEVI LAESTADIUS OLI?

POHJOISKALOTIN HERÄTTÄJÄN LARS LEVI LAESTADIUKSEN (1800–1861)
SYNTYMÄSTÄ ON TÄNÄ VUONNA KULUNUT 225 VUOTTA.

Teksti: Jouko Talonen

Laestadius sijoittuu uskonnollisesti ja teologisesti luterilaisen pietismin traditioon. Mutta millainen pietisti Laestadius oli? Tarkastelen seuraavassa Laestadiusta pietismin puolustajana aikansa kirkollis-teologisessa maastossa ja tässä asiayhteydessä hänen tukeutumistaan pietismin perushahmoon **Philipp Jacob Speneriin** (1635–1705). Kysymyksessä on siis vain yksi näkökulma tähän aiheeseen.

Kuten tiedämme, Spenerin ohjelmakirjoitus *Pia desideria* (*Hurskaita toiveita*) vuodelta 1675 oli aikanaan merkittävä kirkollinen reformiohjelma Saksassa. Pietismi levisi sitten sekä luterilaiseen että reformoituun maailmaan. Se sai pohjoismaiden luterilaisissa kirkkoissa kannatusta. Pietismin ja luterilaisen ortodoksian välille syntyi jännitteitä. Samalla on hyvä muistaa, ettei pietismi ollut yhtenäinen ilmiö, sillä sen

piirissä oli erilaisia virtauksia ja painotuksia.

Myöhemmin pietismin perintö jatkui 1800-luvun herätysliikkeissä ja niin sanotussa uuspietismissä. Pietismin vaikutus on ollut kirkkohistoriallisesti varsin laaja-alainen. Tänäkin päivänä pietismin luoma kysymyksenasettelu on yhä ajankohtaista.

P.J. Spener auktoriteettina

Mitä Laestadius tarkoitti pietismillä? Laestadiusen kirkkokäsityksestä 1982 väitellyt **Hannu Juntunen** on eritellyt tätä väitöskirjassaan. Hänen mukaansa Laestadius piti ylipäänsä ”elävää uskoa” ja ”elävää kristillisyyttä” pietismin ilmenemismuotona. Hänelle ylipäänsä pietistiset uskonliikkeet kokonaisuutena ottaen edustivat pietismää, sillä hän ei nimenomaisesti eritellyt eurooppalaisen pietistisen liikehdinnän

**PHILIPP JACOB SPENERIN
KIRKON REFORMIOHJELMA
TEOKSESSA PIA DESIDERIA 1675**

1. "Jumalan sana tuotaisiin runsaammin keskuuteemme"
2. Uskovien yleinen (yhteinen) pappeus
3. Usko ei ole pelkkää tietoa, ydin on käytännössä
4. Turhat oppiriidat pois
5. Saarnojen on oltava yksinkertaisia, "uskon saarnoja", ei loistavan puhtetaidon näytteitä
6. Pappiskoulutus uudistettava (kirkon "virkamiesten" tilalle omakohtaisessa uskossa kilvoittelevia pappeja)

Laatikko 1.

Philipp Jakob Spener (1635–1726)

muotoja. Pietismin yleismerkitykseen hän sisällytti myös anglosaksinen herätyskristillisyyden. Erityisesti Pohjois-Ruotsin lukijaliike oli osa pietismiä.

Laestadiusen oma pietistinen viritys näkyy tietysti ennen kaikkea hänen saarnoissaan. Samalla on muistettava, että hänen teologinen ja uskonnonfilosofinen tuotantonsa on merkittävältä osaltaan lukijaisuuden ja pietismin sekä alkaneen lestadiolaisen herätyksen puolustamista. Pietismi edusti Ruotsin kirkollisessa ilmapiirissä "elävää kristillisyyttä", mutta samalla myös toiseutta. Vastavirtaan soutajana Laestadius puolusti pietismin oikeutusta ja sen teologis-uskonnollisia lähtökohtia.

Laestadius viittaa kahdeksan kertaa Speneriin *Hulluinhuonelaisessa* (*Därhushjonet*) sekä kaksi kertaa *Huutavan ääni korvessa* -teoksessaan (*En ropandes röst i öknen*). Kiinnostavaa on panna merkille, ettei hän nosta esiin **A.H. Franckea** (1663–1727) eikä **N.L. von Zinzendorfia** (1700–1760). Laestadius viittaa kyllä herrnhutilaisiin tunnetussa Sorselen saarnassaan 27.1.1844, mutta ei teksteissään puhu mitään Zinzendorfista. Niinikään hän mainitsee *Hulluinhuonelaisessa* herrnhutilaiset. Saksan 1800-luvun herätysliikekirjallisuudesta hän tunsi ainakin **Friedrich Wilhelm Krummacherin** (1796–1868) *Salamo ja Sulamit* -teoksen.

"Jumalan hengen herättämä ja valaisema" Spener oli Laestadiusen mukaan oivaltanut luterilaisen kirkon syvän rappion. Kirkon "tapainturmeluksen" syynä oli "kuollut usko".

Hän yritti puhaltaa uutta elämää kuolleisiin luihin, mutta sai – niinkuin tavallista – aidoilta luterilaisilta kerettiläisen nimen. Kun Spener vaati heräämistä, katumusta, parannusta, uuttasyntymistä ja pyhitystä, luterilaisen kirkon pylväät väittivät, että pietistit olivat tekopyhiä ja puolustautuivat sillä, että ihminen tulee autuaaksi uskon kautta ilman lain tekoja, mikä onkin ikuinen totuus, kunhan se esitetään oikeassa järjestyksessä. Pietismin viholliset kuitenkin väittivät, että Spener on poikennut luterilaisesta vanhurskauttamisopin muodosta. Nämä uskon sankarit saarnasivat pelkkää uskoa ilman tekoja välittämättä ollenkaan autuaaksitekevän uskon välttämättömistä ehdoista, synnin unesta heräämisestä, totisesta parannuksesta, katumuksesta, kääntymisestä ja uudesta syntymisestä. (HULLUINHUONELAINEN 1968 § 1048).

Laestadius haki siis Speneriltä tukea opetukselleen armonjärjestyksestä ja "kuolleen uskon" vastustamisesta. Uskon ja tekojen suhde täytyy ymmärtää elävän ja kuolleen uskon vastakkainasettelusta käsin. Kun **Fredrik Gabriel Hedberg** (1811–1898) oli 1845 teoksessaan *Pietism och kristendom* (*Pietismi ja kristinusko*) esittänyt väitteen, että Spener olisi poikennut luterilaisesta ortodoksiasta vanhurskauttamisopissa, Laestadius näki Spenerin edustaneen täysin Uuden testamentin mukaista kantaa.

*Jos Spener sanoo "Tähän asti on saarnattu kyl-
liksi uskosta", se on ymmärrettävä samalla
tavalla kuin Paavalin ja Jaakobin näennäi-
nen ero opissa uskosta. Paavalihan puhuu elä-
västä uskosta, mutta Jakob kuolleesta. Luther
puhuu elävästä uskosta, jota on aina ja kaik-
kialla saarnattava niille, jotka epäilevät autuu-
destaan. Spener puhuu kuolleesta uskosta, jota
ei pitäisi saarnata kenellekään. Ei käy päinsä
panna Lutheria ja Speneriä tukkanuottasille...".*
(HULLUINHUONELAINEN 1968 § 1049)

Luther, Spener ja pietismi

Laestadius näki Spenerin ja pietismin Lutherin opetusten jatkumona. Lutherilla oli ollut omat hen-
gelliset kokemuksensa. Papeilta puuttuivat nämä
reformaattorin armonjärjestyksen kokemukset.
Luther oli ollut Laestadiusen mielestä ankara
pyhitysvaatimuksessaan. Kun Spener oli nähnyt
luterilaisen kirkon "jumalattomuuden", hän saar-
nasi parannusta. Papit asettuivat kuitenkin häntä
vastustamaan. Papit saarnasivat kyllä uskoa ilman
"lain tekoja", mutta eivät julistaneet kääntymystä ja
parannusta kuulijoilleen - pyhityksestä puhumatta-
kaan. He julistivat vain uskoa.

*Mutta ei Lutherin tarkoitus suinkaan ollut,
että se kuollut usko, joka nyt on yleisesti
vaikuttava, olisi autuaaksitekevä. Päin-
vastoin juuri Lutherin tarkoitus oli, että
kristityn tulee osoittaa usko teoillansa.*
(HULLUINHUONELAINEN 1968 § 789).

Täysin varaukseton ei Laestadius ollut kuitenkaan
suhteessa Lutherin kokemusteologiaan.

Hän katsoi reformaattorin kyllä tunteneen "kivun ja
säryn" eli hänellä oli ollut omantunnon tuska ja sydä-
men hätä. Elävä usko päästi hänet tästä tilanteesta.
Laestadius totesi *Hulluinhuonelaisessa* jopa yllättä-
västi, että Luther näyttää unohtaneen nämä koke-
mukset myöhemmin. Luther ei ollut riittävän voimak-
kaasti pitänyt esillä sitä totuutta, että "ilman tuskaa ja
särkyä ei voi uusi ihminen syntyä".

*Sitä vastoin hän on suurella rohkeudella pitä-
nyt esillä uskoa, jonka kaikki kastetut paka-
nat käsittävät halulla ilman edellä käypää
katumusta ja parannusta, koskapa luterilai-
sen kirkon pylväs Spenerkin aikana tahtoi syyt-
tää tuota vakavasti mieltävää miestä siitä, että
tämä tahtoi harhauttaa luterilaisen uskon tun-
nustajat tekoihin, kun hän - Spener - vaati*

*totista katumusta ja parannusta, joka olisi elä-
vää uskoa valmistava ehto. ---Mutta milloin
Spener olisi väittänyt, että ihminen katumuk-
sellaan ja parannuksellaan ansaitsisi autuutta.*
(HULLUINHUONELAINEN 1968 § 1046).

Laestadius katsoi, että Spener ja pietismi sekä
hänen oma julistuksensa oli linjassa oikean luteri-
laisen opin kanssa. Kun hän *Hulluinhuonelaisessa*
arvosteli oman aikansa vapaa-ajattelijoita, hän kat-
soi, että nämä halusivat "panna viralta" luterilaiset
tunnustuskirjat, jotka näyttivät olevan ristiriidassa
heidän "vallankumouksellisten" suunnitelmien
kanssa.

*Silloin teidän täytyy väitellä Lutherin ja Spene-
rin ja muiden pietismin kannattajien kanssa,
jotka haluavat vielä puolustaa tunnustuskirjoja.*
(HULLUINHUONELAINEN 1968 § 1131).

Laestadius torjui siis Speneriin kohdistuneita syytök-
siä tämän "epäluterilaisuudesta".

Samalla kun Laestadius taisteli rationalisteja (jär-
keisoppineita) vastaan, hän myös moitti "elävän" ja
"kuolleen" uskon välisen jännitteen torjuvia luteri-
laisia pappeja. Hän piti itseään ja Speneriä aidosti
luterilaisena ja puhdasoppisena. Valtiokirkolla oli
sinänsä oikeat kristillisen kirkon tuntomerkit, siis
Sana ja sakramentit. Pietistit ja lukijat edustivat
"elävää kristillisyyttä" ja oikein tulkittua luterilaista
oppia armonjärjestyksestä. He olivat luterilaisen
puhdasoppisuuden kannalla ja tahtoivat puolustaa
aitoa luterilaista oppia. Vaikka he eivät olleet tietoi-
sesti poikenneet puhtaasta opista, he olivat joutu-
neet vainon kohteiksi ja heitä saatettiin ajaa maan-
pakoon. Rationalistit menivät täydestä "kunnan
luterilaisina". Luterilaisen kirkon "inkvisiittorit"
vainosivat niitä, jotka olivat Laestadiusen mielestä
todellisia luterilaisia.

Laestadiusen tukeutuminen luterilaiseen orto-
doksiaan ei ole ihme. On muistettava, että Ruotsin
ja Suomen kirkollisen kansanopetuksen "perusdo-
gmatiikka" oli ollut 1600-luvun lopusta alkaen Uppsa-
lan arkkipiispa **Olaus Swebiliuksen** (1624–1700)
Katekismus. Sen suomen- ja saamenkieliset kää-
nökset olivat käytössä opetustyössä Ruotsin Lapissa
1870-luvulle asti. Niin Laestadius ja **Juhani Raatta-
maa** (1811–1899) kuin saamelaisaarnaaja **Per Anders
Nutti** (**Antin Pieti**) opettivat Swebiliuksen mukaan
kristillistä oppia. Hannu Juntunen viittaa väitöskir-
jassaan tämän omaan itseymmärrykseen puhdasoppi-
senä luterilaisena pappina.

KAKSI OTETTA LAESTADIUKSEN TARKASTUSSAARNASTA SORSELESSA 27.1.1844

Vielä tänäkin päivänä on luterilaisessa kirkossa loputon määrä puolueita, jotka kaikki uskovat olevansa oikeassa. Ketkä ovat oikeassa: herrnhutilaiset, kveekarit, metodistit vai pietistit?

Kuka on oikeassa? Kun ne tuomitsevat toisiaan, niin kuka on oikeassa? Ehkä se joka vähiten huutaa ja kerskuu uskonopistaan. Oikea kristillisyyden ei ole tyhjissä sanoissa, vaan Hengessä ja totuudessa, sisäisessä ihmisessä, joka on Hengen yhteydessä Jumalan mielen mukaisesti. Oikeassa kristillisyydessä ei ole kyse siitä, onko ulkoisessa tunnustuksessa yksi kirjain enemmän vai vähemmän. Kysymys on sydämen sisäisestä hengellisestä elämästä, ja sen vaikuttaa Kristuksen sovintoarmo. Oletpa sitten juutalainen, kreikkalainen tai luterilainen, oletpa katolinen, reformoitu, pietisti, herrnhutilainen, kveekari, uuslukija tai vanhalukija, tai kuka lienetkin, uskotko, että kuollut kirjainusko, jota sinun isäsi ovat tavailleet edellä ja sinä tavaillet perästä, pelastaa sinun sielusi kadotuksesta? Uskotko näin siksi, että luulet omistavasi kirjaimellisesti oikean tunnustuksen, vaikka sinulla ei ole oikeaa henkeä ja elämää sydämen sisäisessä salatussa ihmisessä?

Vielä tänäkin päivänä voi olla tarpeen toistaa ja selittää samoja asioita, sillä kristillisyyttä ovat sekoittaneet ja tallanneet monet puolueet ja lahkot, jotka seisovat kuin kytketyt naudat kirjaimen vankeina ja sanovat: "Minä olen kalvinilainen, minä luterilainen, minä pietisti, minä kveekari, minä herrnhutilainen, minä uuslukija, minä vanhalukija". Luuletko, että Jumalan Henki antaa sitoa itsensä kirjaimen eli ulkoiseen tunnustukseen? Luuletko, että oikea kristitty antaa sitoa itsensä kuolleeseen kirjaimen, niin kuin koira sidotaan muurinpylvääseen?

(Lars Levi Laestadius: Saarnat III. Lahti 2000 nro 413).

Laatikko 2.

Edustiko Laestadius "pietististä ekumeniaa"?

Spenerin kirkolliseen reformiohjelmaan kuului yhtenä osana se, että kristittyjen tuli välttää hiuksenhienoja oppiriitoja, vaikka perustavissa uskonopillisissa asioissa tuli sitoutua luterilaiseen uskoon ja oppiin. Laestadius näyttää näissä kysymyksissä aika pitkälle seuranneen Speneriä.

Kuten tiedämme, myöhemmin eräiden lestadiolaisryhmien suuren hajaannuksen jälkeen muotoilema eksklusivinen eli poissulkeva seurakuntakäsitys ei noussut Laestadiusen teologiasta. Kun vanhoillislestadiolaiset totesivat Kokkolan vuosikokouksessa 1911, ettei muista uskon-

Poissulkeva seurakuntakäsitys ei noussut Laestadiusen teologiasta.

suunnista löytynyt uudestisyntyneitä ihmisiä, tämä kannanotto ilmaisi varsin selkokieelisesti muut kristityt poissulkevan seurakuntaopin. Laestadius piti kyllä rajan "Jumalan valtakunnan" ja "maailman valtakunnan" välillä, mutta se jako perustui "elävän" ja "kuolleen" uskon jännitteeseen. Uskon kokeneet, herätykseen tulleet kastetut seurakuntalaiset erosivat tavallisista "vain kastetuista" kirkon jäsenistä. Uskon raja kulki kuitenkin sydämen tilan mukaan, ei sosiologisen yhteisömuodostuksen perusteella. Jeesuksen todelliset ystävät, joilla oli omakohtainen kokemus armonjärjestyksestä, muodostivat todellisen seurakunnan. Hän ei pitänyt lestadiolaisen alkuheräyksen kokenutta uskovien ryhmää ainoana oikeana "elävän kristillisyyden" edustajana pohjoiskalottialueella.

Laestadiusen ehkä voimakkain puheenvuoro "pietistisen ekumenian" puolesta tuli esille hänen tunnetussa saarnassaan Sorselessa 27.1.1844. Hän torjui tässä puheessaan hiuksia halkovat oppiriidat voimakkain sanakääntein. (Ks. laatikko 2).

Lopuksi

Millainen pietisti Lars Levi Laestadius sitten oli? Kun tarkastelemme hänen oppiaan ja opetustaan armonjärjestyksestä, voisimme toki löytää yhtäläisyyttä A.H. Francken opetuksiin. Laestadiuselle juuri uskonnollinen kokemus ja katumus olivat tärkeitä asioita. Toisaalta hän

samaistui maltillisemmän suunnan lukijoihin, joita muun muassa **Milla Clementsdottir (Lapin Maria)** edusti. Hän vieroksui Sorselen ankarampia ja oppikiistoihin takertuneita jyrkemmän suunnan lukijoita, vaikka heidän joukossaan oli hänen lähisukulaisiaan. Ehkä tässä asennoitumisessa voimme nähdä myös herrnhutilaisvaikutusta, ainakin epäsuorasti. Zinzendorf edusti tunnetusti ”pietististä ekumeniaa”. Tukholman herrnhutilaisseurakunnan laulukirja *Sions Sångar (Siionin Virret)* näyttää olleen hänelle tärkeä. Laestadius veisasi kuolinvuoteellaan Siionin virsiä, kuten hänen tyttärensä **Sofia Niva** kirjoitti 31.8.1861 selostaessaan isänsä viimeisiä vaiheita.

Edellä olevan valossa toteaisin kuitenkin, että Laestadius oli ensi sijassa uskonnollis-teologisessa ajattelussaan speneriläinen pietisti. Hän halusi, että ”puhdas oppi” laskeutuisi ”ihmisen päästä” ”sydämen kristillisyydeksi”. Kirkon ongelmana ei ollut ensi sijassa puhdas oppi vaan ihmisten uskottomuus ja suruttomuus. Puhetaan opin varjolla ei saanut kuitenkaan edistää kuollutta uskoa. Tietyissä mielessä Laestadius edusti myös ”pietististä ekumeniaa”. Oma asiakokonaisuutensa on toki Laestadiusen kastekäsitys, jossa hän ei välttämättä seurannut ainakaan kaikilta osin Speneriä. Toki Laestadiusen kasteteologiassa on ainakin jossain määrin havaittavissa tiettyä kaksijakoisuutta.

Tunnettu körttiläislähtöinen systemaattikko **Lauri Haikola** arvioi *Teologisessa aikakauskirjassa* ruotsinmaalaisen tohtori **Gustaf Dahlbäckin** Laestadius-aiheisen väitöskirjan 1950. Haikola totesi Dahlbäckin osoittaneen, miten Luther ja Laestadius kuuluivat ”eri maailmoihin”. Laestadius oli teologisesti lähellä reformaatioajan spiritualistien käsityksiä. Spiritualistinen taipumus näkyi erityisesti juuri käsityksessä Sanasta ja sakramenteista. Laestadius oli ”radikaalipietistien vanavedessä” omaksunut sekteristisen seurakuntakäsityksen. Toisaalta Laestadius myönsi ”valtiokirkossa” olleen oikean Sanan ja sakramentit, vaikka saattoi käyttää siitä jopa termiä ”Baabelin portto”.

Mielestäni Haikolan Dahlbäckin tutkimusta myötäilevä kanta on syytä asettaa kriittisen analyysin kohteeksi. Laestadiusen teologia on suhteutettava Ruotsin kirkolliseen tilanteeseen 1800-luvun alkupuolella ja myös erilaisten Luther-tulkintojen viitekehyykseen. Laestadius halusi itse seurata Lutheria ja ”kirkollisen pietismin” perushahmoa Philipp Jacob Speneriä. ■

Artikkeli perustuu Lars Levi Laestadiusen kirjalliseen tuotantoon ja tekijän pitkäkestoiseen Laestadiuskeen ja lestadiolaisuuteen kohdistuneeseen tutkimustyöhön. Jouko Talonen piti Tiililä-seuran kokoontumisessa Suomen teologisen instituutin (STI) tiloissa esityksen aiheesta Lars Levi Laestadius pietismin puolestajana 2.9.2025. Esitys on kuunneltavissa STI:n YouTube-kanavalla.

Köyhän passi

*Yksin vaelsi ristin mies
tietä tuskan ja Golgatansa.
Yksin Paavali matkan päässä
valvoi Roomassa kahleissansa.
Yksin, veljeni, sinäkin
kuljet ristisi kipuihin.
Kannat taakkoja alla vaivas,
muut jos hylkivät, niin ei taivas!*

*Niin kuin riisuvi äiti vaan
ehtoon tullessa pientä lasta,
niin myös sinua riisutaan
lähtös edellä taivahasta:
tehdään hyvästä syntinen,
nöyryytetty ja hiljainen,
joka likelle ristin juurta
velan kuormaansa vetää suurta.*

*Ei oo leikin ja huvin tie
taivaan kaitainen kilparata:
vanha ihminen tarvitsee
tuhat vuosia ja kuolemata!
Luulit: ”Voiton jo saavutin!”
-silloin huomaatkin kyynelin:
vaikk’ oon vieraana Herran pöydän,
pedon takkini alta löydän.*

*Ei sua ymmärrä ystäväs,
vihamiehes ei senkään vertaa.
Jos sä lankesit, vainoojas
syyttää synneistä tuhat kertaa.
Yli elämäs illansuun
varjo kohoaa ristinpuun.
Purjein lasketuin laivas makaa
huutain luotsia sumun takaa.*

*Tartu sauvaasi, matkamies,
korpes polkua jatka jäistä!
verkkään kehrääjä ohentaa
elos kudetta yksisäistä.
Kohta rajalle saavutaan,
siellä rikkahat riisutaan.
Tyhjä hyvien töiden kassi
toivo ainoa, köyhän passi!*

Vilho Rantanen ■
(Kyseessä on sama runoilija, joka kirjoitti mm. laulun *Tule Jeesus ja siunaa lastas.*)

Julkaistu oikeudenomistajan luvalla.

Toivo ”Topi” ja Paula Romppanen

Tällä kertaa tutustumme lappeenrantalaisen 91-vuotiaan Toivo Romppasen vaiheisiin. Avioparin toivomuksesta kertomus keskittyy pääasiassa Toivon elämänvaiheisiin. Hänethän tunnetaan laajalti Topina, jota nimeä tässäkin jutussa käytetään.

Toivo ”Topi” Romppanen syntyi vuonna 1934 Enon Ahvenisella pienviljelijäperheeseen. Kun perhe oli lopullisessa koossaan, Topi oli neljästä pojasta toiseksi vanhin. Asuntona oli vanha hirsimökki. Siellä oli keittiö ja yksi huone, jota kuusihenkinen perhe asutti. Isä oli syntynyt vuonna 1906 ja äiti 1908.

Leipä ei ollut leveää, mutta sitä oli kuitenkin riittävästi. Maanviljelyksellä pärjättiin jotenkuten. Oli lemmiä, lampaita, hevosia, kanoja. Vaikka oli puutetta ja elämä oli hyvin vaatimatonta, nälkää ei nähty koskaan.

Lapset olivat maatilan töissä lapsesta pitäen, ensimmäisinä hommina porkkanapenkin kitkeminen jo ennen kouluikää. Koneita ei juuri ollut, joten lähes kaikki tehtiin käsin. Hevosella kyntäminen tuli Topille tutuksi jo nuorena miehenä. Maanviljelyksen lisäksi tulonlähteenä olivat metsätöyt, joissa Topi oli aivan nuoresta lähtien. Tukkipuita kaadettiin pokasahalla. Pölkkyjä ajettiin hevosella Pielisen rantaan.

Talvisodan aikana Topi oli evakossa Ylihärmässä, jonne lähdettiin loppusyksystä ja keväthankien aikaan palattiin takaisin. Oman talon lihaa, jauhoja ynnä muita tarvikkeita vietiin kallionkoloon jonkun matkan päähän kotitalosta siltä varalta, että päästäisiin takaisin kotiin. Näin olisi jotain, millä aloittaa. Kun evakkoreisulta palattiin, oli kova hankiainen, eli hangen jäänytynyt pinta kantoi jalkamiehen. Kelkan kanssa lähdettiin kätkölle ruuanhakureissulle, ja siellähän kaikki oli koskemattomana. Kova pakkastalvi oli auttanut siinä, että ruoka-aineet olivat täysin kelvollisia. Jatkosodan ajan perhe oli kotipaikalla, perheen isä sotareissulla.

Asepalveluksen Topi suoritti Mikkelin viestirykmentissä. Kotoa kuuden kilometrin päässä oli

Ukkolan saha. Topi lähti 25-vuotiaana sinne töihin, ja metsähommat jäivät. Työ oli vakituinen, mutta varsin huonosti palkattu. Muuan työnjohtaja tuli kysymään, josko Topia kiinnostaisi työ lähistöllä sijaitsevalla Metsähallituksen käpykaristamolla. Hommaa kesti pari vuotta, jonka jälkeen karistamo lopetettiin. Topi oli kuitenkin saanut jo linja-autokorttirahat kasaan.

Ura eteni sora-auton kuljettajaksi ja sitten ajamaan linja-autoa Enon kunnalle. Jälkimmäistä kesti noin viisi vuotta.

Kosintaa, parannuksen tekoa ja perheen perustamista

Enossa Topin ajaman koululaisbussin reitti kulki **Paulan** kotipaikan läheltä. Paula tuli silloin tällöin kyytiin Enon kirkolle saakka, mikä johti heidän tutustumiseensa. Paulan koti oli esikoislestadiolainen, ja ehkä vielä vahvimmin perinnettä noudattavasta päästä. Työasioissa ja muutenkin Topi oli jo aiemmin tutustunut joihinkin esikoisiin, ja joku näistä tiesi Topin ja Paulan alkavasta seurustelusta. Tämä henkilö kysyi, oliko aikomuksena mennä avioliittoon, mihin Topi vastasi myöntävästi. Tämä henkilö arveli, että Topin olisi turha kuvitellakaan Paulan isän **Heikki Laakso-**sen antavan suostumusta avioliitolle.

Topi sitten päätti kirjoittaa Paulan isälle kirjeen, noudattaen **Dale Garnegien** kirjan *Miten saan ystäviä, menestystä ja vaikutusvaltaa* neuvoja. Topi oli lukenut kirjan tarkkaan, ja kertasi sitä vielä kirjeen kirjoittamista varten, sitten kirjoitti rehellisen ja

suoran selvityksen siitä, mikä on miehiään ja mitä tiesi uskonasioista. Viikon kuluttua tuli Heikki Laakkoselta vastaus, jossa tämä pyysi käymään, mikä myös tapahtui. Topi oli tapansa mukaan oma itsensä esittä-mättä mitään muuta saavuttaen näin tulevan appensa luottamuksen, jopa saaden luvan mennä kihloihin. Moni tästä yllättyi.

Paula oli pyydellyt Topia jo aiemmin mukaansa seuroihin, ja nyt hän meni sinne ensimmäistä kertaa. Jotkut pitivät Topia aluksi tekouskovaisena. ”Minä vain halusin yhteyttä Jumalaan eikä niinkään ihmisyhteisön jäsenyyttä”, Topi muistelee. ”Tiesin epäuskoni olleen hirvuihin ja olin pilkannut uskoa ja uskovaisia, mikä oli yleistä niissäkin porukoissa, joissa olin ollut eri työmailla monissa paikoissa.” Parannuksen teko tapahtui julkisesti seurakunnan edessä Kaltimon rukoushuoneella vuonna 1968. Topi ja Paula vihittiin seuraavana vuonna.

Muutto Lappeenrantaan ja työ siellä

Vuonna 1969 pian häiden jälkeen Topi lähti kesälomalla Lappeenrantaan kysymään töitä, ja pääsikin lähes saman tien paikalliseen linja-autofirmaan. Topi oli irtisanomisajan loppuun Enossa ja tuli sitten Lappeenrantaan ensin yksin järjestelmään asuntoa ym. asioita. Uuden kotipaikkakunnan seuroissa vastaanotto oli hyvä. **Elina Rustholkarhun** kautta löytyi ensimmäinen asuntokin kaupungin keskustasta. Puulämmitteisessä asunnossa asuminen ei kuitenkaan pitkän päälle luontunut. Muutettuaan pari kertaa Topi päätyi kolmen vuoden ajaksi talonmieheksi. Samanaikaisesti hän ajoi linja-autoa ja hetken rekkaakin, mutta palasi kuitenkin vanhaan ammattiinsa. Firma vaihtoi omistajaa, ja Topi meni mukana. Hän oli samoissa tehtävissä vuonna 1998 tapahtuneeseen eläköitymiseensä saakka. Neljä lasta – tytär ja kolme poikaa – syntyivät 1970-luvulla.

Uuteen firmaan tultuaan Topi tunsikin olevansa hiljainen maalaispoika isossa porukassa. Yrityksen johtaja vaihtui ja samoihin aikoihin aikataulut muutettiin mahdottoman kireiksi. Aikatauluasiasta hän kirjoitti Etelä-Saimaaseen kronikan nimimerkillä T.R. käyttäen syntymäseudun Ahvenisen opintokerhossa saamia oppeja kirjoittamisessa. Kirjoittajaa sitten kyseltiin kovasti, ja osoittautui, että talossa oli kaksi henkilöä, joihin allekirjoitus voisi viitata. Paljastumisesta eivät seuranneetkaan potkut, vaan monenlaiset luottamustoimet, mm. paikka yhtiön hallituksessa työntekijöiden edustajana.

*Paula ja Toivo Romppanen
muutama vuosi sitten*

”Kokouksissa oli usein tarjoilua, mutta minulle ei alkoholi ollut maistunut missään elämäni vaiheessa” Topi kertoo. ”Takin taskussa oli tekemäni kortti, johon olin kauniisti tekstannut ’0 %’. Tilanteen tullen vilautin korttia tarjoilijalle, eikä mitään muuta tarvittu. Minua ei koskaan kiusattu siitä, etten käyttänyt alkoholia. Joku joskus kysyi asiasta, mutta ei sen enempää. Olisiko joku hävennyt itseään, kun itse käytti, mutta minulle tämä oli kunnia-asia.”

Metsäkaupat, niiden tekijät ja kauppoihin liittynyt alkoholinkäyttö olivat jääneet Topin muistiin hyvin vastenmielisinä. Hän oli päättänyt jo tuolloin, ettei itse haluaisi koskaan käyttäytyä samalla tavalla. Taustalla ei siis ollut kenenkään muun vaatimus.

Uskonasiat

Topin lapsuudessa ja nuoruudessa uskonto ei ollut juuri mitenkään esillä. Mökki oli syrjässä ja harvoin tavattiin muita ihmisiä; elämä oli äärimmäisen yksinkertaista. Nuoruudessaan hän ei ollut kokenut mitään erityistä hengellistä kaipuuta. Äiti oli varsinkin

nuorempana hyvin aktiivinen kommunisti, Neuvostoliiton ihailija ja ateisti, mikä aiheutti perheessä pientä ristiriitaa. Äiti oli jäänyt orvoksi hyvin nuorena ja ollut monissa perheissä huutolaisena, muun muassa eräässä uskovaisessa perheessä. Tästä ajasta hänelle olivat jääneet hyvin katkerat muistot. Häntä oli haukuttu siellä ”pikku pakanaksi”, kun hän seurailaisuuksissa ei suostunut anomaan syntejä anteeksi, kun ei tuntenut sellaista tarvetta, eikä ymmärtänyt, mitä saarnaajat puhuivat. Äidin muistot lestadiolaisuudesta olivat erittäin huonot. Kymmeniä kertoja hän siitä puhui, ja erityisen suuri pahan mielen aihe oli se, että juuri Topi sotkeutui siihen joukkoon. Tämä jäähdytti äidin ja pojan välejä monien vuosien ajaksi. Isä taas oli puolueeton, eikä ottanut kantaa suuntaan eikä toiseen. Perheen lopulta saatua radion siitä kuunneltiin jumalanpalvelukset. Sen verran talossa oli hengellistä elämää.

Naapurissa oli asunut muuan uskova mies, joka kävi usein Topin vanhempien luona. Pitkät keskustelut tämän miehen kanssa johtivat siihen, että vähitellen kommunismi ja ateismi kiihtuivat äidin mielestä kokonaan ja pysyvästi. Välit Topiinkin lähenivät merkittävästi, kun äiti tiesi Topin olevan uskomassa. Äidin ja pojan oli helppo tunnustaa toinen toisensa usko, joka oli samanlainen. Isä oli koko elämänsä ajan uskonnon suhteen neutraali.

Uskoontulon jälkeen Topilla ei aluksi ollut yhteyksiä muiden liikkeiden uskoviin. Suurimerkityksellinen tapaus kuitenkin oli Lauritsalan seurakuntakodilla 1980-luvun alkupuolella evankelis-luterilaisen seurakunnan järjestämät miesten päivät, jossa puhui mm. valtakunnallisestikin tunnettu julistaja **Erkki Leminen**. Tällä tapauksella oli Topin uskonelämälle käänteentekevä merkitys. ”Tekojen opit jäivät tämän jälkeen hyvin vähiiin”, Topi muistelee. ”Armon varassa eläminen oli hänen sanomansa. Ihminen tulee autuaaksi vain armosta, eikä ihmisen töillä ole siinä mitään osuutta. Puhe oli niin sydämeen käyvää, että tippa tuli silmään.” Toinen merkittävä kysymys sai varmistuksen, nimittäin se, että Jumalan seurakunta on paljon laajempi kuin pelkästään lestadiolaiset.

Vuosikymmeniä myöhemmin äiti soitti ja kysyi, voisiko hän tulla piakkoin käymään, koska hän kuolisi kohta. Topi ei alkanut asiaa kyselemään sen tarkemmin, vaan toivotti tervetulleeksi. Lappeenrannassa Topi sitten kyseli, miten äidille oli tullut ajatus, että hän kuolisi kohta, koska mikään hänen kunnossaan ei viitannut siihen. Äiti kertoi, että muutama

päivä sitten käki oli tullut keittiön ikkunan yläpuolelle räystäälle ja kukkunut siinä oikein pitkään ja heleästi. Tämä tapahtui vuodenaikana, jolloin käki ei tyypillisesti enää kukkunut kovin paljon tai usein. Tästä äiti sanoi tietävänsä, että lähtö oli lähellä. Varmuus syntyi siitä, että hänen äidilleen oli tapahtunut täsmälleen samoin. Äiti kuolikin uskovana kolmen viikon kuluttua.

Seuramatkoja ja lähetystyötä

Topia värvättiin melko pian Lappeenrantaan saapumisensa jälkeen seuramatkojen kuljettajaksi niin koti- kuin ulkomaillekin. Nämä olivat mieluisia pyyntöjä; Topi nautti matkoista suuresti. Tarkkaa lukua hän ei pitänyt, mutta matkoja oli ainakin kymmeniä. Kiirunassa ja Jällivaarassa tuli käytyä useasti, ja kerran Oslossakin, sekä myöhemmin useita kertoja Venäjälle.

Kun lähetystyö ja sen merkitys alkoi aueta Lappeenrannassakin, pidettiin pienellä porukalla palaveria ja päätettiin perustaa lähetysjaosto. Tuolloin moni vielä suhtautui lähetystyön aloittamiseen suurella epäluulolla. Esikoislestadiolaisten saarnaajien kuljettajaksi Topi ryhtyi vuonna 1991, ja sen jälkeen suunnilleen kaikki lähetystyöhön osallistuneet esikoissaarnaajat ja muutkin toimijat tulivat tutuiksi. Saarnaajia alettiin sitten pyytää Raivolaan, Terijoelle ja moniin muihin paikkoihin, ja näihin pyyntöihin pyrittiin vastaamaan. Vaikka alussa oli haasteita, toiminnasta tuli lopulta hyväksytty osa liikkeen toimintaa.

Venäjällä käyntejä Topilla tuli yhteensä varmaan satoja, joista lähetysmatkoja ainakin monia kymmeniä. Topi ei osaa venäjää, mutta tiukan paikan tullen sanakirja tuli avuksi. Venäjän viranomaisten taholta ei tullut juuri minkäänlaisia vastuksia tai ongelmia. Kerran olivat ottaa ajokortin pois väittäen, että Topi oli ottanut alkoholia, kun kommunikaatiossa tuli vakavia väärinkäsityksiä. Siitäkin selvittiin, ja Topi sai pitää ajokorttinsa.

Topin mieleen jäi erityisesti Pohjais-Karjalasta kotoisin ollut sananpalvelija **Erkki Rätty**, joka saarnasi selkeästi ja suoraan juoppoudesta, huoruudesta, varastamisesta ja muista synneistä, eikä se ollut vain saman tekstin lukemista kahteen kertaan. Tämä selkeys jäi Topille erityisesti mieleen; se oli erittäin suoraa ja herättävää parannussaarnaa, eikä vain historian kertaamista. ”Pidän siitä, että kun on asiaa, silloin sanotaan”, Topi toteaa.

Jumala ei ole meille vaanija, vaan vaalija.

Iloja, suruja ja Jumalan johdatusta

Kuten meille kaikille, niin myös Topille ja Paulalle elämä on tarjonnut niin ruusuja kuin risujakin. Ylivoimaisesti raskain kokemus oli tyttären kuolema vuonna 1999. Topi kertoo joltisesti toipuneensa tapahtumasta, vaikka se pyöri mielessä usein. Paulan toipuminen on ollut hitaampaa. Lapsen syväkin masennus saattaa pysyä salassa vanhemmilta kauankin, ja he ovat usein viimeiset, jotka saavat tietää siitä – usein liian myöhään. Eräs ystävä kirjoitti sydämeen käyvän muistovärssyn: ”Painoi julma tuuli hentoa, kaunista kukkaa, taisteli kukka hetken, ei kestänyt. Taipui, murtui, katkesi kauneimmassa kukoistuksessaan. Lensi rauhan kyyhkynä Isän luo.”

Ajattelutapaa, jonka mukaan Jumala tarkkailisi mahdollisia virheitämme ja erehdyksiämme kostaakseen ne sitten vastoinkäymisillä, Topi ei hyväksy ollenkaan. ”Jumala ei ole meille vaaniija, vaan vaalija”, hän sanoo. ”Minut on kastettu, olen tullut Jumalan lapseksi, ja vaikken ole ollut kaikin puolin mallikelpoinen lapsi, olen kuitenkin Jumalan lapsi. Uskon myös siihen, ettei minun tarvitse joka päivä olla suupielet alaspäin huokaamassa omaa huonouttani ja syntisyyttäni. Saan olla hyvällä omalattunnolla ja kulkea polkua, jonka olen Raamatusta ja Jumalan tahdosta lukenut ja oppinut.” Sananpalvelijoista lappeenrantalainen **Martti Immonen** jäi kaikkein lähimmäksi.

Uskonystävät ovat usein pyytäneet Topia kirjoittamaan kronikoita eri tapahtumiin ja tilaisuuksiin. Niitä onkin kertynyt melkoinen määrä, ja ne ovat pidettyjä ja odotettuja ohjelmanumeroita monissa juhlissa ja muissa kokoontumisissa.

Topi ja Paula asuvat edelleen itse rakentamassaan omakotitalossa, jota he myös pitävät kunnossa. Paula keskittyy pääasiassa puutarhaan ja Topi enimäkseen itse rakennukseen. Auton korjaaminen on jäänyt melko vähiin, mutta hän kuitenkin edelleen vaihtaa renkaat, öljyt ja suodattimet. Polkupyörällä hän liikkuu edelleen jonkun verran Lappeenrannan alueella.

Topin hengellinen koti on Esikoisten seuroissa, mutta hän vieraillee toisinaan muidenkin liikkeiden tilaisuuksissa. Hänelle läheisin virsi on *Kosketa minua, Henki*. ”Tuon virren rukoukset ovat minunkin rukouksiani”, Topi toteaa. ■

*Jyrki Heinonen haastatteli Toivo Romppasta
syyskuussa 2025*

Yläpiha

*Tulin taas käymään täällä
Lahovaaran päällä.
Moneskohan kerta lie
monet muistot tänne vie.
On aina mieluista tulla,
sellainen on mieli mulla.
Nyt on hiljaista täällä,
missä ennen oli metelikin päällä.
Ne ajat tulee mieleen väkisin,
aivan kun ne itse näkisin.
Kauas ei mielikuvitus kannaa,
kaikkein ei selvyttä anna.
Arkeen on mahtunut paljon työtä,
ehkä joskus on lyhennetty yötä.
Suuri perhe leivässä pysyi,
kun Taivaan Isältä neuvoa kysyi.
Se on ollut voimana juuri;
luottamus Isään oli suuri.
Nyt on piha hiljaa,
pellot ei enää kasva viljaa.
Puimakoneella on peittoja päällä,
ei ulvo enää syyssäällä.
Emäntä ja isäntä on poissa,
tärkeimmät ihmiset muisteloissa.
Heillä on nyt autuaat levon päivät,
kaikki ilot ja murheet pois jäivät.
Tästä talosta rakkaan vaimon sain,
lyhyesti siitä mainitsen vain.
Näin tulin Yläpihan elämään mukaan,
vastaan ei ole ollut kukaan.
Jos elämänpäiviä vielä saan,
kiitokset kaikesta teille jaan.
Jatketaan elämää entiseen malliin,
uskoen Sanan kalliin.*

Toivo Romppanen 10.9.2014

Lähetyspäivässä iloittiin Jumalan valtakunnan kasvusta

Tämän vuoden Lähetyspäivää vietettiin Lahdessa, Liipolan rukoushuoneella lauantaina 13.9.2025. Tilaisuuteen oli kutsuttu Esikoiset ry:n seurakuntalaisten lisäksi edustajat Inkerin ja Viron kirkoista. Paikalla oli hyvä joukko ulkomaan lähetyksestä kiinnostuneita ja siihen osallistuvia.

Tilaisuus alkoi **Jorma Halmeen** pitämällä alkuhartaudella. Jorma muistutti, että lähetystyö oli Jeesuksen viimeisin käsky ja ”olkoon se mielessämme kaikilla työvainioilla”. Hän, joka on meidät lähettänyt, Hän myös siunaa uskossa tekemämme työn ja tämänkin Lähetyspäivän.

Aamupäivällä kokousväelle esiteltiin Lähetystoimikunnan katsaus, joka koski ulkomaan lähetystoimen tapahtumia tämän vuoden aikana. Toiminta on ollut Viron osalta vireää. Seurakuntamatkat ovat suuntautuneet Saarenmaan, Pärnun, Tarton ja Narvan sekä Koillis-Virossa sijaitseviin Äksin, Palamusen ja Laiusen seurakuntiin. Lisäksi on tehty useita pyhäkouluaktiiviteetteja eri puolilla Viroa. Niistä Lähetyspäivässä saatiin valaisevia esityksiä. Matkat ovat onnistuneet hyvin ja turvallisesti, josta kiitämme Taivaallista Isäämme.

Vuositasolla Viroon tehdään tänä vuonna 15 seurakuntamatkaa ja neljä lapsi- ja nuorisotyömatkaa. Lanu-työn aktiivisin kohde on Rakvere ympäristöineen sekä Saarenmaa.

Venäjälle tehdään tänä vuonna kuusi seurakuntamatkaa, joiden kohteina ovat Pietarin alueen sekä Länsi-Inkerin seurakunnat.

Ensi vuonna on tarkoitus jatkaa nykyisellä tasolla. Erityinen panostus tehdään nuorisotyön lisäämiseen Saarenmaalla. Tarkoitus on toteuttaa mm. yhteinen nuorten leiri heinä-elokuun vaihteessa. Tarkemmat ohjelmat julkaistaan joulukuussa ilmestyvässä Lähetysviestissä. Viroon suuntautuvassa lähetystyössä yhtenä haasteena on tulkkikysymys. Rukoilemme, että siihen saataisiin apua.

Esikoiset tukee myös taloudellisesti joitakin Inkerin ja Viron kirkon seurakuntia. Sen suhteen asiat ovat tasapainossa.

Aarre Kuukaupin tervehdys

Inkerin kirkon tervehdyksen esitti emerituspiispa **Aarre Kuukauppi** etäyhteydellä. Hän kiitti pitkäaikaisesta hyvästä yhteistyöstä Esikoisten kanssa. Piispa kertoi, että vaikka viime vuosi on ollut monelta osin vaikea, se on kuitenkin ollut siunauksellinen. Useita ovia on auennut ja uusilla paikkakunnilla on voitu julistaa evankeliumia. Näistä esimerkkinä on Vuoksen kirkko Pietarin alueella. Se on nykyisin yksityisen omistuksessa ja Inkerin kirkkoa on pyydetty käynnistämään siellä luterilaisen kirkon toimintaa. Näin 80 vuotta ”unessa” ollut kirkko on herännyt eloon ja seurakunta kasvaa koko ajan.

Toinen vanha suomalainen kirkko Lahdenpohjassa on nimetty tiekirkoksi. Inkerin kirkon yli 400 vuotinen historia kiinnostaa enenevässä määrin nykykansaa. Se kuuluu vanhaan perinteeseen ja on tärkeä osa Venäjän historiaa. Siksi myös monista kirkoista on tullut kiinnostavia turistikohteita.

Aarre-piispa kannusti katsomaan rohkeasti parempaan tulevaisuuteen. Hän ilmaisi ilon siitä, että Esikoiset ovat käynnistäneet uudelleen seurakuntamatkat Inkeriin. Hän sanoi, että ”Jumala kääntää ihmeellisellä tavalla umpikujasta uuteen mahdollisuuteen”.

Kristinuskon peruskurssit (rippikoulut), joita toimitetaan netin välityksellä, ovat jatkaneet suosiotaan. Viime vuonna kurssille osallistui 1500 henkilöä, joista 400 konfirmoitiin. Inkerin kirkossa on nykyisin hyvin aktiivista perhetyötä, lapsi- ja nuorisotyötä sekä ylläpidetään vanhainkoteja. Koko seurakuntatyön kirjo on yhteiskunnassa läsnä, unohtamatta tasokasta ja laajaa koulutusta Teologisessa instituutissa Keltossa.

Pyhän Annan kirkko on suuri ihme Pietarin keskustassa. Siellä, tuhopolton kärsineessä kirkossa, on

joka päivä toimintaa. On muun muassa jumalanpalveluksia, konsertteja, näyttelyjä ja avustustoimintaa. Ne vetävät kansaa puoleensa. Viime vuonna kirkossa vieraili yli 200 000 ihmistä. Annan kirkosta on myös tullut Inkerin kirkon taloudellinen tukipilari, joka avustaa pienempiä kirkkoja eri puolilla Venäjää. Jumalanpalveluksissa kirkko on aina täynnä. Ensi vuonna kirkko menee remonttiin, ja korvaavat tilat remontin ajaksi on saatu Vasilisaarelta, vanhasta teollisuustilasta.

Viron kirkon kuulumiset

Viron kirkon tervehdyksen toi kirkkoherra **Esa Luukkala**. Luukkala toi vastuullaan olevien seurakuntien ilon ja kiitoksen siitä, että hyvä ja antoisa yhteistyö Esikoiset ry:n kanssa on alkanut myös hänen vastuullaan olevissa seurakunnissa.

Esa tervehti kokousväkeä Matteuksen evankeliumin kuvauksella, kun Jeesus kutsui opetuslapsia seuraajakseen. Kalastajaveljeksille, Pietari ja Andreas, hän sanoi: *Tulkaa, minä teen teistä ihmisten kalastajia*. Kun Jumala kutsuu, hän myös antaa viisauden ja voiman tehdä työtä hänen tahtonsa mukaan.

Esa toi esille ihmisten pinnallisuutta. Ulkonaiset asiat voivat olla hyvin, mutta samalla ihmiset voivat olla synnin ja kuoleman vankeja. Maailma tarvitsee yksinkertaista sanomaa Jeesuksesta, Hänen kärsimisestään, kuolemastaan ja ylösnousemisestaan. Sitä jokainen ihminen sisällisesti kaipaa.

Virossa neuvosto aika jätti kaksi sukupolvea ilman kristillistä kosketusta. Itsenäisyyden aikana ihmiset kyllä tulivat kirkkoon, mutta nyt on samat ilmiöt kuin Suomessa; yleinen maallistuminen. Nyt kasvaa nuoria, jotka eivät välttämättä saa mitään kristillistä opetusta.

Lähetystyössä tulisi pyrkiä kohtaamaan ihmisiä yksilöinä, jotta jokainen tuntee, että toinen on aidosti kiinnostunut hänestä. Läsnä oleminen, kuunteleminen ja Jeesuksen kanssa oleminen ovat lähetystyön perusta. Syntien anteeksi antaminen Jeesuksen nimessä ja sovintoveressä tuo todellisen vapauden. Sisäistä rauhattomuutta ja levottomuutta on paljon.

LOPPUKESKUSTELUSSA nähtiin tärkeänä, että lähetystyö pysyy herätysliikkeen yhtenä pääprioriteettina tulevaisuudessakin. Inkerin seurakuntiin tehtäviä matkoja toivotaan lisää.

Lähetyspäivä oli hyvin antoisa. Kiitos Lahden ystäville, jotka hoitivat järjestelyt erinomaisesti!

Ja hän sanoi opetuslapsille: ”Menkää kaikkeen maailmaan ja saarnatkaa evankeliumia kaikille luoduille”
MARK 16:15 ■

ESA LUUKKALA VIRON EVANKELIS-LUTERILAISEN KIRKON (EELK) LÄHETYSKESKUKSEN JOHTAJAKSI

EELK:n lähetyskeskuksen valtuusto valitsi 8. syyskuuta yksimielisesti **Esa Luukkalan** lähetyskeskuksen uudeksi johtajaksi. Luukkala on palvellut Viron seurakuntia 15 vuotta. Hän jatkaa Äksin, Palamusen ja Laiusen seurakuntien palvelemista uuden virkansa lisäksi. Esa seuraa uudessa tehtävässä **Leevi Reinarua**, joka jää nyt eläkkeelle.

Esa on kotoisin Tampereelta, jossa hänen isänsä toimi ev.lut. kirkon pappina Aitolahden seurakunnassa. Jo lapsuudessaan Esa sai tuta lähetystyön arkea, kun heidän perheensä asui Taiwanissa, isä **Pekan** ja äiti **Leenan** ollessa siellä lähetystyössä 10 vuoden ajan. Esa opiskeli papiksi Norjassa ja toimi siellä ensimmäiset pappisvuotensa.

Esa kertoi, että Lähetyskeskuksen tehtävä tiivistetään sanoihin: koulutamme, julistamme ja lähetämme. Lähetyskeskuksesta käsin organisoidaan laajasti Viron kirkon ulkomaan lähettien työtä, rovastikunnallisia lähetyshankkeita, radio- ja TV työtä, ystävyysseurakuntien koordinoitua, maallikkojen kouluttamista eri vastuisiin, seminaarien järjestämisiä jne.

Uusi tehtävä sitoo Esan Lähetyskeskukseen Tallinnaan viikoittain tiistai- ja keskiviikoksi. Pyydämme Jumalan runsasta siunausta Esalle ja hänen perheelleen uudessa elämäntilanteessa. Herra sinua varjelkoon ja antakoon voimia vaatimaan tehtävääsi! Muistamme Esaa rukouksissamme.

Jeesus herättää Nainin lesken pojan kuolemasta

MARTTI LUTHERIN SAARNASTA

Evankeliumi: Luuk. 7:11–17

Te kuulette, rakkaani, tässä tekstissä puhuttavan köyhästä leskestä. Häneltä oli otettu pois mies. Nyt oli häneltä vielä kuollut ainoa poika. Näin hän jäi aivan kurjaan ja viheliäiseen tilaan. Juutalaiset pitivät näet erittäin suurena onnettomuutena sitä, että perheessä ei ollut poikaa. Juutalaisten asetuksen tarkoitus oli, että perheillä olisi runsaasti perillisiä. Tämä vaimo on siis kurja, murheen murtama leski, jolle Jumala näyttää olevan vihainen ja jonka hän näkyy aivan unohtaneen, koskapa oli ottanut häneltä miehen ja nyt vei häneltä pojankin. Ei siis ihme, jos leski olisi ruvennut kokonaan epäilemään Jumalan armoa.

Herra Kristus ryhtyy auttamaan vaimoa. Hän säälii häntä, herättää pojan jälleen elämään ja antaa hänet takaisin äidille. Ilo on nyt monin verroin suurempi, kuin äskeinen murhe. Ihme oli, ettei äiti ilosta menehtyen heti kuollut.

Kun kaikki toivo jo oli mennyttä, tulee paikalle Herra Kristus. Hän ei tee muuta, kuin sanoo: "*Nuorukainen, minä sanon sinulle: nouse!*" ja heti kuollut nousee istumaan elävänä. Meidän on tunnustettava, että Herran edessä kuolema ja elämä ovat yhtä, ja että hänestä on sama asia, joko elämme taikka kuolemme. Vaikka olemmekin kuolleet, emme kuitenkaan ole kuolleita hänen edessään: hän lausuu vain sanan, niin kuolema väistyy ja elämä astuu jälleen sijaan. Kristus sanookin evankeliumissa: "*Ei Jumala ole kuolleitten, vaan elävien Jumala.*" Vaikka Aabraham, lisak, ja Jaakob ja muut pyhät kantaisät kuolivat, niin he kuitenkin elävät Jumalan edessä.

Päivän evankeliumista ja lesken pojan tapauksesta me opimme tuntemaan sitä suurta voimaa, jota Jumala on meille Kristuksen kautta osoittava viimeisenä päivänä, kun hän sanallaan herättää kaikki ihmiset kuolleista ja tekee uskovat iankaikkisesti autuaiksi. Se tapahtuu silmänräpäyksessä. Meidän on siis ilman epäilyä uskottava, että Herralla Kristuksella on sekä sen toteuttamisvoima, niin kuin tekstistäkin näkyy, että myös tahto tehdä se mieluisasti. Sitä todistaa tämä esimerkki. Lesken poika on kuollut, hän ei enää kuule,

ei tunne mitään. Mutta heti kun Kristus häntä puhuttelee, hän kuulee. Merkillinen, iki-ihmeellinen tapaus! Kuuloton kuitenkin kuulee. Eloton elää. Eikä siihen tarvita muuta, kuin että Kristus avaa suunsa ja käskää hänen nousta ylös. Yksi sana on niin voimallinen, että kuoleman täytyy väistyä, ja elämä palajaa takaisin.

Me huomaamme siis, että Kristus sangen helposti voi temmata meidät kuolemasta takaisin elämään. Me huomaamme myös, että hän tekee sen mielellään. Eihän kukaan pyytänyt häntä, vaan hän armahti köyhän lesken hätää ja kenenkään pyytämättä saapui paikalle tekemään pojan jälleen eläväksi. Meidän tulee siis sovittaa itseemme tämä esikuva, ettemme pelkäisi kuolemaa, vaan turvaisimme Herraan Kristukseen. Tämä tapahtuikin juuri meidän tähtemme. On kuin hän sanoisi: minä tiedän hyvin, että te pelkäätte kuolemaa; mutta älkää peljätkö, älköön sydämenne kauhistuko. Mitä voi kuolema teille tehdä, vaikka se kova onkin? Peljättää se kyllä voi. Mutta oppikaa olemaan päättämättä tuntemisenne mukaan ja pelon valtaan antautumatta. Katsokaa minuun, mitä minä voin ja tahdon tehdä. Minä voin herättää teidät kuolemasta yhtä helposti kuin te herätätte jonkun vuoteelta nukkumasta. Ja sen minä teen kernaasti. Ei puutu siis minulta tahtoa, ei voimaa eikä kykyä.

Tämän lohdutuksen Herra päivän evankeliumissa esittää. Vaikka kristityt kuolevat, he eivät ole kuolleet, vaan he nukkuvat, jopa nukkuvat niin vienosti, että Kristus voi heidät yhdellä sanalla herättää. Kuolemalle taas ei suinkaan ole kunniaksi se, että se kiukkuisimpanakaan ollessaan ei voi muuta tehdä ja vaikuttaa kuin nukuttaa ihmisen uneen, josta Kristus yhdellä ainoalla sanalla voi hänet herättää, niin kuin hän sanoo (JOH. 5:28–29): "*Hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä, ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, – elämän ylösnousemukseen, mutta jotka ovat pahaan tehneet, tuomion ylösnousemukseen.*"

Tämä on kristittyjen lohdutus. ■

Lähde: Martti Luther, Huonepostilla

ESIKOISTEN VERKKOKAUPAN TARJONTAA

Joululahjaksi tai muuten vaan!

RAAMATUT

Raamattu, 33/38, valkoinen 20 €
Trio Uusi testamentti 20 €

LUTHER

Lyhyt evankeliumipostilla (Martti Luther) 24 €
Mannaa Jumalan lapsille (Martti Luther) 20 €

ARMON SÄVEL -LAULUKIRJAT

Musta, keinonahkakansi, lukunauhat 20 €
Ruskea, keinonahkakansi, lukunauhat 20 €
Koti, kierrekansinen säestysversio 16 €

LAESTADIUS

Avaa suusi, pääskysen poika 20 €
*L.L. Laestadius; sananjulistaja
ja luonnontutkija (toim. Olli Lohi)*

RAAMATUN KERTOMUKSIA JA HISTORIAA

Kodin kuvaraamattu – raamatunkertomuksia 30 €
(Raimo Österberg)
Ihmeellinen Pyhä maa 30 €
(Mikko Louhivuori, Matti Järvinen)

LÄHETYS

Kadonneet minä etsin, lähetystehistoriikki (Esikoiset) 28 €
Runoja matkan varrelta, Eila Tanninen 20 €
(lähetystyön hyväksi)

LAPSET

Lasten kirja 10 €
*(Tiivistettyjä Raamatun kertomuksia
Vanhasta ja Uudesta testamentista)*

ADRESSIT

Perille-adressi 12 €
(osanotto surussa, kolme eri sisälehteä)
Tervehdys-adressi 12 €
(osanotto surussa, kolme eri sisälehteä)
Onnitteluadressi 10 €

Armon Sana 20 €
Esikoiset ry:n seurakuntalehti, vuosikerta

Kirjojen ostovaihtoehdot:

Pääasiallinen ostopaikka on Esikoiset ry:n verkkokauppa www.esikoiset.fi/verkkokauppa. Toimitusvaihtoehtoiksi voi valita joko postitoimituksen tai noudon Tampereen Uudenkylän rukoushuoneelta (Ali-Huikkaantie 13 b, 33560 Tampere).

Tampereen rukoushuoneelta voi myös ostaa kirjoja suoraan mukaan lähinnä seurojen yhteydessä. Tampereen kirja-asiamies on Päivi Anttonen, puhelin 040 7331066.

Adresseja voi ostaa myös Lahden rukoushuoneella. Niitä myy Lahden kirja-asiamies Kaija Halme, puhelin 044 3201163.

SKANNAA
ÄLYPUHELIMELLA
TÄSTÄ QR-KOODI
ESIKOISTEN
VERKKOKAUPPAAN:

Rippikoulun jälkeen

VENLA HEINONEN ON YKSI KESÄN 2025 RIPPINUORISTA.
PYYSIMME HÄNTÄ KERTOMAAN RIPARIMUISTOISTAAN
JA ELÄMÄSTÄÄN KRISTITTYNÄ NUORENA.

”**I**loitkaa aina Herrassa! Sanon vielä kerran: iloitkaa!” (FIL. 4:4.) Tämä raamatunpaikka on tullut minulle kuluneen kesän ja syksyn aikana hyvin tärkeäksi.

Rippileirin viimeisenä iltana oli vuorossa lähes joka leirillä tapahtuva perinne: jokainen kirjoitti oman nimensä paperiin ja antoi sen vieressään istuvalle, joka kirjoitti siihen jonkun keuhun tai muun kivan jutun. Lappu kiersi koko piirin. Kun sain oman paperini takaisin, siinä luki edellä mainittu raamatunjake, sekä siihen liittyvä kommentti: ”Fiksu ilopilleri, aina sanavalmis!” Eräs rippikoulun opettajista oli kirjoittanut jokaiselle leiriläiselle ja isoselle jonkin kivan kommentin sekä siihen liittyvän raamatunpaikan. Mielestäni tämä oli yksi parhaista saamistani kommenteista ja muutenkin ihana muisto.

Esikoisten rippileiri oli mahtava kokemus. Mieleeni on jäänyt sieltä paljon muitakin kivoja muistoja, jotka tulevat säilymään mielessäni vielä pitkään. Meillä oli todella hyvä yhteishenki ja kaikki tulivat hyvin toimeen toistensa kanssa.

Leirillä opiskelimme paljon, mutta saimme myös vapaa-aikaa, joka yleensä kului koppista tai muita pihapelejä pelaten. Tämän lisäksi lauloimme paljon. Pidän laulamisesta, ja oli kiva päästä laulamaan yhdessä ystävien kanssa.

Musiikki on minulle hyvin tärkeää. Soitan ja laulan paljon, eli musiikin merkitys elämässäni on suuri. Soitan usein pianolla hengellisiä lauluja esimerkiksi Armon Sävelestä tai Viisikielisestä. Minulla on paljon rakkaita lauluja, mutta tällä hetkellä Armon

Sävelestä numeroilla 45 *Silloin, kun en itse jaksa*, 124 *Sinun luoksesi Herra saan tulla*, sekä 218 *Oi Jeesus, Mestari* on suuri merkitys minulle. Niissä on hienot ja merkitykselliset sanat. Jälkimmäinen oli myös konfirmaatiolaulumme, joten se tulee säilymään minulle rakkaana varmasti koko elämäni ajan.

Musiikin lisäksi uskovat ystävät ovat minulle tärkeitä. On ihanaa, kun on omanikäisiä ihmisiä, joille voi puhua mistä vain. Raamatustakin löytyy paljon kohtia, joissa puhutaan ystävydestä. Yksi suosikeistani kuuluu näin: ”*Kaksin on parempi kuin yksin, sillä kumpikin saa vaivoistaan hyvän palkan. Jos he kaatuvat, toinen auttaa toista nousemaan, mutta voi yksinäistä, joka kaa-*

tuu - häntä auttamassa ei ole ketään. Jos kaksi makaa yhdessä, on molemmilla lämmin, mutta kuinka yksinäisellä voisi olla lämmin? Yksinäisen kimppuun on helppo käydä, mutta kaksi pitää puolensa, eikä kolmisäikeinen lanka katkea helposti.” (SAARN. 4:9–12). Tätä raamatunpaikkaa käytettiin paljon myös riparilla, kun puhuttiin ystävydestä ja siitä, mitä se meille merkitsee.

Minulla on myös paljon tärkeitä raamatunpaikkoja. Tällä hetkellä luen paljon psalmeja – niistä saa lohtua vaikeina päivinä ja ne tuovat mukanaan iloa ja toivoa. Lopuksi haluaisin jakaa vielä yhden lempikohtani psalmista 121: ”*Herra varjelee sinut kaikelta pahalta, Hän suojelee koko elämäsi. Herra varjelee kaikki sinun askeleesi, sinun lähtösi ja tulosi, nyt ja aina.*” ■

Venla Heinonen

VALO LOISTAA PIMEÄSSÄ

Kun ulkona on pimeää, tarvitaan katuvaloja, otsalamppuja ja heijastimia. Pimeässä on vaikea pysyä tiellä ja nähdä mahdolliset vaaranpaikat. Se voi olla vähän pelottavaakin, jos ei näe ympärilleen. Vai mitä?

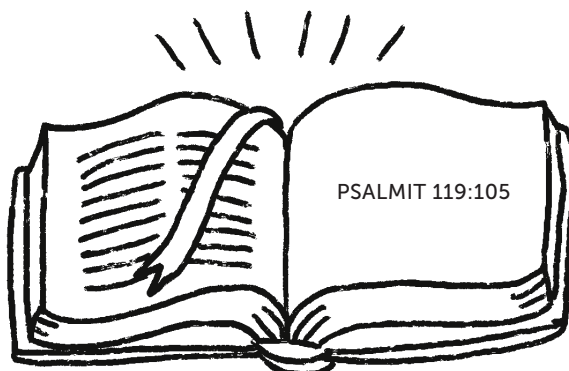
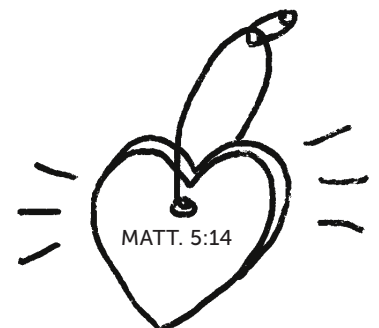
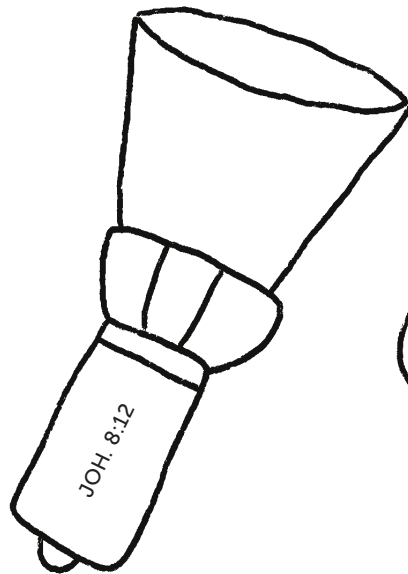
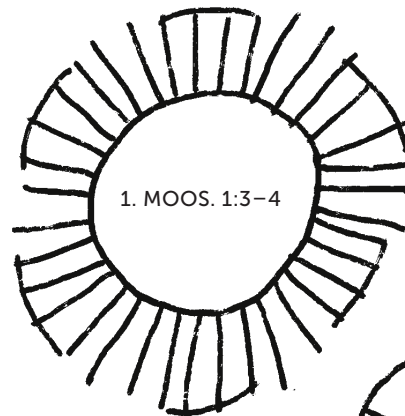
Raamatussa puhutaan paljon valosta ja pimeydestä. Muistatko sinä jonkun sellaisen raamatunpaikan?

Jo Raamatun alkulehdillä kerrotaan, kuinka Jumala loi valon pimeyteen, ja hän näki, että valo oli hyvä. Mehän emme pärjäisi ollenkaan ilman päivänvaloa. Profeetta Jesaja ennusti Jeesuksen syntymän: *"Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suuren valkeuden"*. Jeesus itsekin sanoo: *"Minä olen valo. Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo"*, ja toisaalta hän sanoo meille seuraajilleenkin, että *"te olette maailman valo"*. Psalmeissa lauletaan: *"Sinun sanasi on lamppu, joka valaisee askeleeni, se on valo minun matkallani"*.

Ilman Jeesusta ja Raamattua emme erottaisi hyvää pahasta, emmekä ymmärtäisi, miten taivaaseen päästään. Tarvitsemme Jeesusta ja hänen sanaansa, jotta voimme pysyä uskossa ja turvallisesti taivaan tiellä. Saamme rukoilla, että voisimme myös olla sellaisia Taivaan Isän heijastimia toisillemme. Kun seuraamme Jeesusta, voimme heijastaa hänen valoan ympärillemme. ■

Hanna Halme

OSAATKO ETSIÄ RAAMATUSTA KUVIIN MERKITTY KOHDAT? VOIT PYYTÄÄ AIKUISELTA APUA. LUKEKAA NE YHDESSÄ. VÄRITÄ KUVAT SITÄ MUKAA, KUN SAATTE LUETTUA.

SUURI RIPARITAPAAMINEN OLI LÄMMIN JA SIUNATTU

Luantaina 30.8.2025 Liipolaan kokoontui iso joukko nuoria, jotka ovat käyneet Esikoisten rippikoulun aina vuonna 2017 järjestetystä ensimmäisestä riparista tämän kesän riparin käyneisiin asti. Mukaan sai kutsua myös ystävän ja puolison. Itse kutsuin mukaan vaimoni **Marielan**, joka oli tervetullut, vaikka ei ollut Esikoisten riparia käyntykään.

Tapaaminen alkoi vapaamuotoisella välipalalla. **Timo Marttinen** avasi tilaisuuden tervehdyksillä ja rukouksella. **Heidi Ihalaisen** vetämä ohjelmaa oli paljon, ja joka välissä laulettiin, milloin Viisikielisestä, milloin virsikirjasta. Lauluja säestivät pianolla vuoroin pikkusiskoni **Salla** ja Heidin pikkuveli **Joonatan**. Ohjelmassa oli alkuun tutustumista ryhmissä hauskalla tehtävillä ja tietovisalla.

Illemmalla jakauduimme raamattupiireihin, joita varten meille annettiin kysymyslistat, mutta syvällistä hengellistä keskustelua syntyi kyllä ilman niitäkin. Ohjelmassa oli myös

tutustumista paikkakunnittain, eli jakauduimme salissa suunnilleen sen mukaan, missä päin Suomea asumme. Ryhmissä jaoimme ideoita ja toiveita siitä, millaista toimintaa haluaisimme nähdä Esikoisissa paikkakunnallamme.

Illalla oli nuortenilta, joka alkoi **Juha Silta-**lan puheella elämän tarkoituksesta. Iltaa jatkettiin syvällisissä merkeissä, kun **Juha Saari** puhui tämän jälkeen kristityn identiteetistä ja elämämme kalleimmasta asiasta: Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen tuntemisesta. Iltapalan jälkeen oli vielä Heidin pitämä iltahartaus, joka sitoi päivän mukavaan pakettiin. Viimeiseksi otettiin sisaruspiiri, joka on varmasti jokaiselle riparilaiselle tuttu.

Päivästä jäi mieleen erityisesti lämmin ja siunattu tunnelma, kristittyjen yhteys sekä herkullinen ruoka. Suuri kiitos kaikille, jotka olivat järjestämässä tapaamista. ■

Vesa Vainio

Esikoiset ry:n paikallinen toiminta

Esikoiset ry:n toiminta on laajaa. Monet paikkakunnat ovat ryhmittyneet yhteistoiminta-alueiksi ja järjestävät yhteisiä seuroja ja muuta toimintaa. Seuroja järjestetään alueellisesti yleensä joka sunnuntai. Seurojen lisäksi järjestetään myös pyhäkouluja, nuorteniltoja, raamattupiirejä sekä lasten ja nuorten leirejä. Tilaisuuksista saa lisätietoja oheisilta paikkakuntien yhteyshenkilöiltä sekä Esikoiset ry:n verkkosivuilta www.esikoiset.fi. Sieltä voi myös kuunnella seuroja ja muita tilaisuuksia.

Paikkakunta	Yhteyshenkilöt
Helsinki	Eero Heiliö 050 502 3560 eero.heilio@gmail.com
Hämeenlinna	Jaakko Ansaharju 040 506 3022 jaakko.ansaharju@live.com
Keitele ja Kuopio	Sami Kantoluoto 040 513 8210 sami.kantoluoto@iki.fi
Lahden seutu	Hemmo Toivonen 040 514 7013 hemmo77@hotmail.com
Lappeenrannan seutu	Markku Leivo 040 0257 595 markku.leivo@gmail.com
Mikkeli	Reino Seppänen 045 6512 456 reino.seppanen@gmail.com
Padasjoki	Reijo Rantanen 040 0490 858
Pori	Timo Argillander 040 5782 459 porinseudunesikoiset@gmail.com
Tampere ja Sastamala	Jouni Paloniitty 050 5723 126 jouni.paloniitty@iki.fi
Teuva	Jaakko Sukari 050 590 8221 jaakko.sukari@gmail.com
Turku	Seppo Tuominen 050 5936800 seppo.tuominen@phpoint.fi
Utsjoki	Janne Aikio 040 9646 375 janne.aikio@yahoo.com

Tervetuloa valtakunnallisiin pyhäinpäiväseuroihin Tampereelle 1.–2.11.2025!

Aitolahden kirkko, Jenseninkatu 4, Tampere

Lauantai

- 11.00 Kahvitarjoilu
- 12.00 Päiväseurat
Ruoka- ja kahvitarjoilu
- 17.00 Iltaseurat
Kahvitarjoilu
Illalla nuortenilta

Sunnuntai

- 10.00 Messu
Kirkkokahvit
- 13.00 Päiväseurat
Ruoka- ja kahvitarjoilu
- 16.00 Seurat
Kahvitarjoilu

Lahjoitukset Venäjälle ja Viroon tehtävään hengelliseen seurakunta-, lapsi- ja nuorisotyöhön

Pankkitilin nro: FI36 5721 9420 2070 35
(IBAN: OKOYFIHH)

Saaja: Esikoiset ry

Lahjoitusviitenumerot ja MobilePay numerot alueittain

Lahden alue: viite 35101, MobilePay 92812

Helsinki: viite 35114, MobilePay 63833

Pori: viite 35127, Mobile Pay 37863

Keitele ja Pohjois-Suomi: viite 35130, MobilePay 28562

Lappeenranta, Mikkeli ja Pohjois-Karjala: viite 35143,
MobilePay 63962

Tampere: viite 35156, MobilePay 19204

Turku: viite 35169, MobilePay 47800

Teuva: viite 35172, MobilePay 91733

Hämeenlinna: viite 35185, MobilePay 76182

Jumala siunatkoon lahjasi lähetystyöhömme!

Rahankeräysluvan tiedot:

Lupa n:o RA/2020/1490